

BİNBİR ROMAN

Cilt: 2 - Sayı: 42 - 25 Kurus

2 - Mart - Çarşamba - 1949

SFENKS, EHRAMLARDAN AZ ÖTEDE İDİ. BUNUN BİR AYIĞI ÜZERİNE HİYOROĞLIFLER YAZILMIŞTIR. KLARA OLURUP ONLARA BAKAR.

BU HİYOROĞLIFLERDEN BİR TANESİNİ SEÇİNİZ. BEN FİRVİNLARIN ESKİ DİLİNİ BİLİRİM. SİZE MANASINI SÖYLEYECEĞİM. BU BİR NEVİ FALDIR.

BU.

İSTE SFENKS'İN CEVABI KLARA: "HİÇ BİR ŞEY KAYBOLMUŞ VE EBEDİ DEĞİLDİR."

12

23

KLARA KISA BİR TEREDÜTTEN SONRA BİR TANESİNİ SEÇİP YUSUFA SORAR..

KLARA SİZİ SEVİYORUM. HATTA BÖLMÜN ELİNDEN BİLE SİZİ KOPARIP ALDIM DEMEĞE CÜRET EDECEĞİM. BELKİ DE BU SİZİN HAYATINIZI BENİMLE BİRLEŞTİRMENİZ İÇİN KADERİN BİR CİLVESİDİR. KARIM OLMAK İSTERİSİNİZ?

KARINIZ!

KLARA SFENKSİN CEVABINDAN HAYRETE DÜŞER. BUNDAN İSTİFADE EDEN YUSUF İSTİKBALİNİN BAĞLI OLDUĞU BİR SORU SORAR.

KLARA HAFİFCE BAŞINI SALLAR. BİR KLİSEYİ BİR GELİN ELBİSESİNİ HATIRLAYIP TITRER.

HAYIR! ŞİMDİLİK HAYIR!

DEMEK TAMAMIYLA RED ETMİYORSUNUZ? DEĞİLMI KLARA?

HİÇ BUNA İMKAN VARMİ?

NENİZ VAR KLARA?

SU SÜTUNLARDAKİ MÜSTESNA GÜZELLİĞE BAK RAYMOND!

EGER MAHZUN OLMASAYDIM, HAKİKATEN BUNLARI ZEYKLE SEYREDEBİLİRDİM.

BİR KAÇ GÜN SONRA, YUSUF YİNE KLARAYI AVUTMAK GAYESİYLE KARNAK MABEDİNE GÖTÜRÜR. MABEDİ SEYRETMEKTE OLAN KÜÇÜK BİR GURUP ARASINDA KLARA TEŞSÜR VE DEHŞET İÇİNDE, EĞLE İLE RAYMONDU FARKEDER.

EĞLENİN BİR KÖLÜ RAYMONDUN OMUZUNDADIR. VE RAYMONDA KLARAYI GÖSTERMEĞE ÇALIŞIR GİBİ GÖRÜNMEKTEDİR.

SAVFAYI GEVİRİNİZ

KLARA ONLARI GÖRMEK İÇİN GÖZLERİNİ YUMAR. KALBİNDE DERİN BİR SİZİ VARDIR. KISKANÇLIK DAMARLARINI SARAR.

RAYMOND NEDEN MİSİRA GELMİŞ? YANINDA NEDEN EĞLEVAR?

12/24

YUSUF, KLARADAKİ BU ANI RUH DEĞİŞİKLİĞİNE BİR MA-NA VEREMEZ. GEZİNTİNİN ONU FAZLA YORMUŞ OLMA-SINA HAMELER.

RAHAT MISIN KLARA? EVE DÖNELİM İS-TERMİSİN?

EYET, ÇOK RICA EDERİM. DÖ-NELİM. HEMEN OTO-MOBİLE BİNELİM.

EVE GELİNCE YUSUF, KLARAYI YAL-NİZ BIRAKMAK İSTERSE DE, KLARA HİÇ OLMASSA BİRKAÇ SAAT İÇİN YUSUFU YALNİZ BIRAKMAK İSTEMEZ.

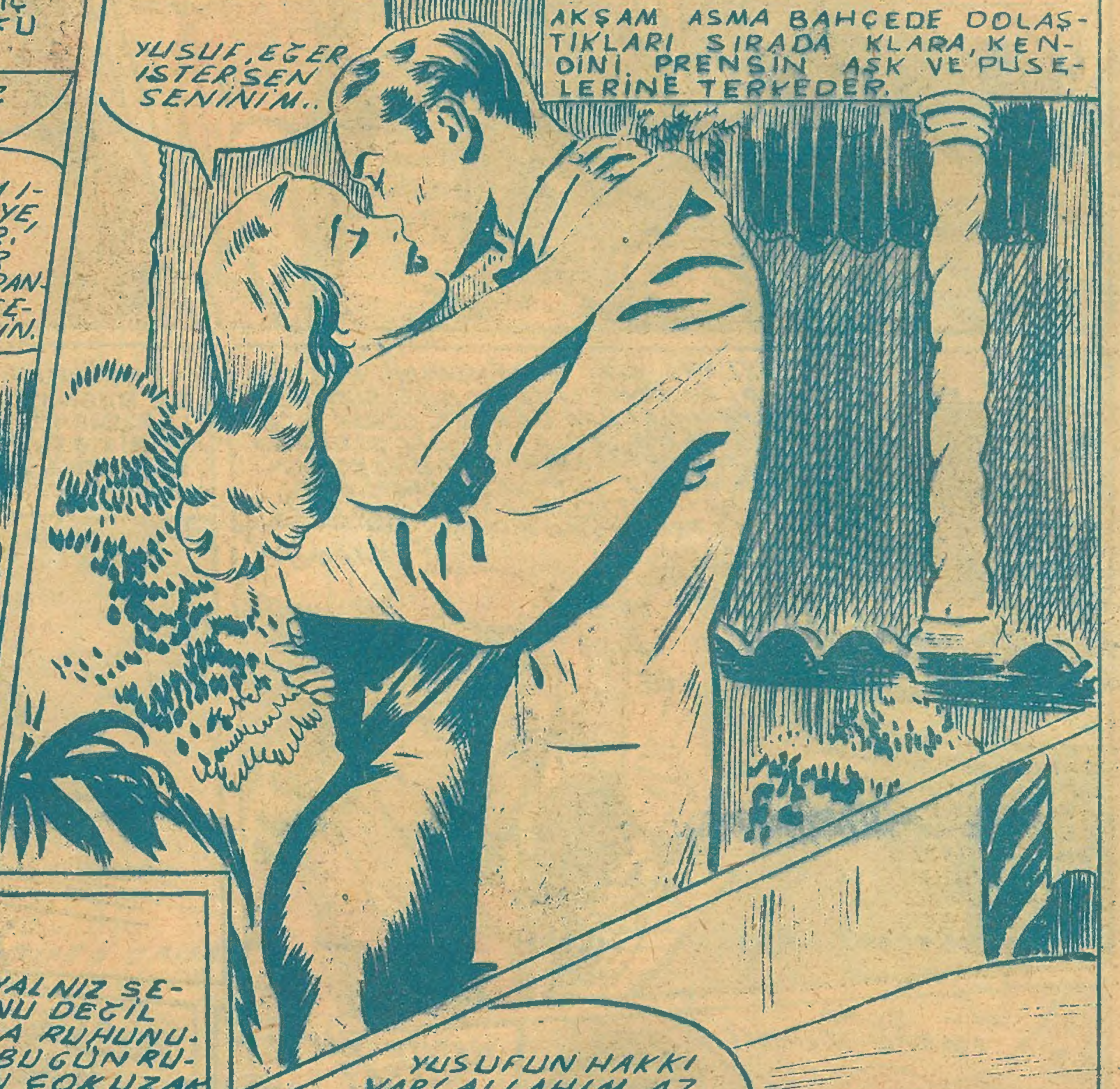
BELKİ İSTİRAHATE İHTİYACINIZ VARDIR KLARA. SİZİ YALNİZ BIRAKAYIM.

HAYIR BENİMİ-SİĞA VE NEŞ'EYE İHTİYACIM VAR. UŞAKLARA EMİR VERİNDE ŞAMPAN-YA GE-TİRSİN.

YUSUF, EĞER İSTERSEN SENİNİM.

AKŞAM ASMA BAHÇEDE DOLAŞ-TIKLARI SIRADA KLARA, KEN-DİNİ PRENSİN ASK VE PLÜSE-LERİNE TERKEDER.

YUSUF UZUN UZUN VE HÜZÜNLE KLARAYA BAKAR.

HAYIR, YUSUF YALNİZ SE-NİN VÜCUDUNU DEĞİL AYNI ZAMANDA RUHUNU-DA İSTİYOR. BUGÜN RU-HUN BENDEN FOKUZAK-LARDA. BENİ SEVME-Nİ BEKLEYECEĞİM. VE BİRGÜN SEVECE-ĞİNDEN EMİNİM KÜ-ÇÜK BAYAN.

YUSUFUN HAKKI VAR. ALLAHIM AZ KALDI NE FENA VAZİ-YETE DÜŞECEKTİM.

KLARA ODASINA KAÇAR, KEN-DİSİNİ YATAGA ATAR VE NİHA-YET AĞLAMAYA MUVAFFAK OLUR.

ARKASI VAR.

KÖTÜ NİYETLİ ADAM

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Andre Laumoy merdivenleri, mühim kararlar vermiş bir insanın gönül rahatlığı ile çıkmaya başladı. Andre gibi sinirli adamlar için karar vermek daima çok ehemmiyetli bir hadiseydi. Fakat bu seferki, hepsinden farklıydı. Çünkü şimdi Elisabeth Meriel'e evlenme teklif etmeye gidiyordu.

Ona, hafta tatilini geçirdiği küçük sahil şehirlerinden birinde ras-gelmisti. Paris'e döndükten sonra da müşterek bir dostlarının evinde tesadüfen tekrar karşılaşmışlardı. Doğrusunu isterseniz bu pek de tesadüfen olmamıştı. Zira tatil esnasında ikisi de bu müşterek ah-baptan, birbirlerine orada randevu verircesine bahsedmişlerdi. Bundan sonra da sık sık buluşmaya başladılar.

Andre, fena halde heyecanlanıyordu. Merdivenlere ağır ağır tırmanırken, bir yandan da biraz sü-kûnet bulabilmek için Elisabeth'in kendisini cezbeden taraflarını hatırlamaya çalıştı.

Çok zekî ve temiz bir kızdı, konuşurken hiç kimseyi incitmek istemezdi, hayattan nasıl zevk alınacağını bir çok kimselerden daha iyi biliyordu. Hele Andre onun ağırbaşlı olmadığı halde ciddi görünebilmesine hayret ederdi. Kendisine ondan iyi bir hayat arkadaşı bulamayacağından emindi.

"İnşallah eydedir," diye mırıldandı. Muhakkak ki görünce hayret edecekti. Fakat Andre onun asıl, söyleyeceklerini dinlerken nasıl şaşıracağını tasavvur ederek gülümsedi. Teklifini kabul etmemesi için de hiç bir sebep yoktu.

Elisabeth'i kaç defa buraya evinin kapısına kadar getirmiş, fakat hiç içeri girmeden ayrılmıştı. Annesi öldükten sonra bu apartman katında ağabeyiyle beraber oturduğunu biliyordu. Fakat ağabeyisi işi icabı ekseriya uzaklara gittiğinden kız, bazan aylarca yalnız kalıyordu.

Zili çaldı, kapıyı tanımadığı bir kadın açtı, Andre'yi gördüğüne memnun olmamışa benziyordu. Onu sofada yalnız başına bırakıp odalardan birine girdi. Kim olduğunu sormamış, hattâ sokak kapısını bile kapamamıştı. Odaya girer-

ken dönüp kendisini endişeli nazlarla süzdüğü de Andre'nin gözünden kaçmamıştı.

Etrafına bakındı. Birdenbire gözüne, hiç de hoşuna gitmeyen şeyler ilmişti.

Pencerenin yanındaki koltuğun üzerinde bir erkek paltosu, bir fôtr şapka, gümüş saplı bir baston ve bir çift de eldiven vardı.

Biraz evvel gördüğü kadının tavrıyla bunlar arasında bir münasebet aramaya çalıştı. Demekki Elisabeth'in bir misafiri vardı. Ve bu eşyaların sahibi içeride olduğundan başka bir ziyaretçinin gelişi hiç hoşlarına gitmemişti. O adamın evde olduğuna şüphesi yoktu. Elisabeth ona muhtelif vesilelerle arkadaşlarından bahsetmişti ve Andre artık onların hepsini tanıdığını zannediordu. İyi ama bu kimdi?....

Onun kendisinden gizli bir erkek arkadaşı olduğuna hiç ihtimal vermiyordu.

Birdenbire hatırladı. Nasıl olmuştu da şimdiye kadar aklına gel-

hatsız etmedim ya?..

"Ne münasebet, bilâkis memnun oldum."

"Ağabeyiniz mi geldi?"

"Hayır. George daha Saigon'da, üç haftadan evvel dönmez."

Demekki kızın yanında, hayatında başka birisi vardı, ve kız Andre'nin onu tanımasını istemiyordu. Elisabeth haliyle, tavrıyla ve sözleriyle bunu isbat etmişti.

Biraz daha oturup havadan sudan konuştular. Sonra Andre isteksiz bir sesle: "Gene görüşürüz inşallah," dedi. Kıza ve sofadaki koltuk üstünde duran eşyalara son bir nazar atfettikten sonra çıkıp gitti.

* * *

Evlerine yerleştikten birkaç gün sonra Andre, Paris'ten bir telgraf aldı. Mühim bir iş için hemen kendisini çağırıyorlardı.

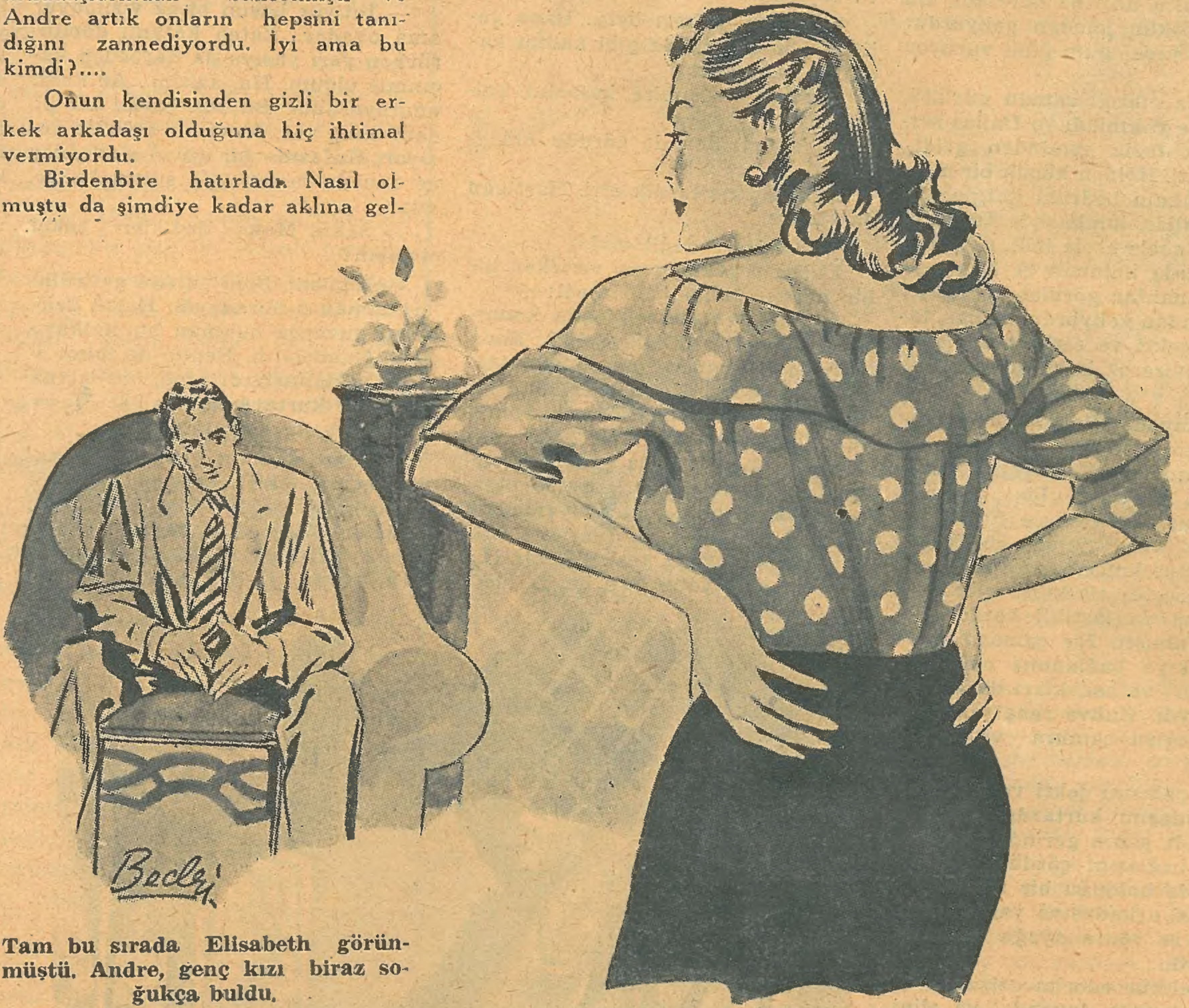
Karısına döndü: "Sizi burada yalnız bırakamam, dedi. Mutfaktaki sağır ahçı kadından başka kimse kalmıyor, onun da kendisine bile hayrı yok. Ne idiği belirsizin biri gelip kapınızı çalabilirse ne yapacaksınız? Paris'e hep beraber gidip bir iki gün kaldıktan sonra döneriz."

"Korkma canım, hiçbir şey olmaz."

"Yanınızda emniyetli biri olsa gözüm arkada kalmaz ama.. Ne yapmalı bilmemki."

Karısı biraz düşündü, sonra, "Buldum," diye bağırdı. "Aklıma geldi. Elisabeth Meriel gibi yaparım olur biter."

Andre'nin karşısında başkası olsaydı, mutlaka bakışlarından korkup kaçardı. Fakat Madeleine bulduğu çarenin verdiği sevinçle bunun farkına bile varmadan devam etti; "Mükemmel, iyiki hatırladım bunu. Elisabeth Meriel'i senelerce önce, daha seninle evlenmeden evvel tanıdım. O evde ekseriya yalnız başına yaşırdı. Ağabeyisi, işleri yüzünden günlerinin çoğunu yabancı memleketlerde geçirirdi

Tam bu sırada Elisabeth görünmüştü. Andre, genç kıızı biraz soğukça buldu.

memişti. Bu, mutlaka kardeşiydi. Onu seyahatte zannediordu ama herhalde işlerini umduğundan daha çabuk bitirip dönmüştü.

Tam bu sırada Elisabeth göründü. Andre onu, belki de henüz koltuk üstündeki eşyanın tesirinden kurtulmamış olduğu için, biraz soğukça buldu.

"Herhalde bir şey var, yoksa beni böyle karşılamazdı" diye düşündü.

Beraberce oturma odasına geçtiler. Elisabeth'in canı iyice sıkılmışa benziyordu. Andre'nin biraz evvel hissettiği ferahlık, yerini tekrar endişeli bir üzüntüye terketti.

Kendi kendine: "Yalnız değil, dedi. Biçimsiz zamanda geldim!" Sonra kıza döndü.

"Bu tarafta bir işim vardı da. Size uğramadan geçemedim. Ra-

Aşağı yukarı bir sene sonra Andre, başka birisiyle evlendi. Asude ve mesut bir hayat sürmeğe başladılar. Karısı, kendisini her bakımdan tatmin ediyordu. Bununla beraber arasıra, kalbinin derinliklerinden gelen bir ses Andre'ye, Elisabeth'in yerini hiç bir kadının tutamayacağını fısıldardı. Andre onu bir türlü unutamıyordu.

Mesleğinde metin adımlarla ilerledi, iki de çocuk babası oldu.

Birgün büyük bir hadise sakin hayatlarını altüst etti.

Andre, karısı Madeleine ve çocukları ile beraber yaz tatilini geçirmek için şehirden kilometrelerce uzakta, ufak bir köyde bir ev kiraladı. Hep beraber oraya gittiler. Tuttukları ev köyün dışında küçük bir gölün kenarındaydı. Andre başını dinlemek için bu ıssız köşeyi tercih etmişti.

çünkü.

Elisabethde yalnız kaldığı zamanlar ağabeyisinin evdeki eşyalarından bazısını - aklımda kaldığına göre bir şapka, bir palto, bir baston ve bir çift de eldiveni-sofada, sokak kapısından giren herkesin gözüne ilicecek bir yere koyardı. Bu suretle eğer eve kötü niyetle bir kimse gelecek olursa bunları görüp içeride bir erkek olduğunu zannederek çıkıp gider diye düşünürdü. Hattâ bana bir gün bu usulün faydasını gördüğünden de bahsetmişti.

Andre katıla katıla gülmeğe başladı.

Karısı şaşırarak: "Andre.. Ne oluyorsun? Bunda deli gibi gülecek ne var?"

"Hiç kötü niyetli adamın o eşyaları görünce ne hale geleceğini düşündüm de..."

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Lavabonun üstünde bulunan küçük bir dolabı açmış, cam bir raf üzerinde yara sargıları, yakı ve idrofil pamuğuyla bir şişe tentürdiyod bulmuştu. Cevap alamayınca arkasına döndü ve Lizelottenin ortadan kaybolmuş olduğunu gördü. Fakat merdivenin basamaklarında ayak seslerini duyarak peşinden fırladı.

Göremedi. Kadın, karanlıkta duman olup uçmuş gibiydi. Taraçada durup ortalığı dinlediği zaman yaprakların hışırtısından ve yağmurun sesinden başka bir şey duyamadı. Yola indi ve orada mütereddit duraladı.

Birden, köşkün arkasında bir motor gürültüsü işitti. Dallas, hiddetle söylenerek gürültünün geldiği tarafa koştu. Halbuki otomobil uzaklaşıyor ve ses gittikçe zayıflıyordu.

İngiliz bir küfür savurarak tekrar eve döndü. Amma da ihtiyatsızlık etmişti. Lizelottenin ilk fırsatta kaçmaya savaacağı besbelli değil miydi? Kadının Ceymis Feyne karşı gösterdiği merak sahte değildi ve Dallas, delikanlıyı Bartelsin kaçırmış olduğunu tahmin ediyordu. Bu itibarla Lizelotte de artık köşkte kalıp yeniden sorguya çekilmek istemiyordu. Dallas, hayli karanlık düşünceler içinde henüz evin eşigi ne varmıştı ki, kulağına çalınan yeni bir gürültü üzerine duraladı. Bu gürültü, köşkün içinden geliyordu: Birisi, bir yere güm güm vuruyor gibiydi.

Taraçaya çıktığı zaman gürültü, daha ziyade yakınladı ve Dallas seslerin daha fazla zeminden geldiğini zannetti. Holden küçük bir merdivenle binanın bodrum katına iniliyordu, Dallas, lâmbasıyla önünü ışılatarak acele acele indi. Gürültü, tuğla duvarda bulunan ve kilidinde koca bir anahtar görülen bir kapının arkasından geliyordu. Dallas, tabancasını çekti ve serbest eliyle anahtarı çevirerek kapının kanadını açtı.

Bir mummyadan daha sıkı bağlanmış gibi görünen bir adam, yerde, ayaklarının dibinde kıvrılıp duruyordu. Bu, korkunç bir görünüş peydahlamış olan binbaşı Hartigan'dı. Saçları ve yüzünün üst kısmı yarı kurumuş kana bulanmış ve ağzına bir peçete tıkmış, yüzünün alt kısmına da lâstikli bezden bir bağ bağlanmıştı. Bir çamaşır ipiyle sıkı sıkıya bağlanmış olduktan başka, elleri ve bacakları da ayrıca yine bağlıydı. Kahve rengi elbisesi, baştan aşağıya çamura ve kirece bulanmıştı.

Dallas çakısını çekti ve bir saniyede arkadaşını kurtardı. Binbaşı homurdandı, sonra gerindi ve yerde oturarak bağlarını çözdü. Raflardan birinde bulduğu bir mumu yakan Dallas, arkadaşına yardım etti.

Beriki az sonra ayağa kalkmış, söyleniyordu:

— Teşekkür ederim azizim!

Sonra duvara dayandı ve elini başına götürdü:

— Başım dönüyor!

— Dallas sordu:

— Ne oldu? Baştan aşağıya kana bulanmışsın.

— Ne olacak, beynime vurup nakavt ettiler beni. Fakat başkaca bir şeyim yok. Dinle Dallas! Ceymis Feyn yukarıda.

— Sen gördün mü kendisini?

— Helbette. Konuştum bile. Kim olduğunu inkâra kalkıştı. Hiddetlendi ve bir sandalye kaparak üstüme hücum etti. Kendisine benimle birlikte gelmesini teklif etmiştim de... Tam onu yola getirmek istiyordum, ki birden kapı açıldı ve birisi kafama tabancasının dipçığıyle vurunca yerlere serildim.

— Saat kaç vardı?

— Şöyle, öğle üstü dört raddele-rinde filân olmalıydı. Sarışın kadını buraya kadar takip etmiştim. Pencere önünde delikanlıyla sevişiyorlarken gördüm. Gidinceye kadar bekledim ve...

Yazan Valentin Williams

Türkçesi: C. Cahit Cem

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 24

— Seni yaralıyan adamın yüzünü gördün mü?

— Evet... Kıpırmızı, yusuvarlak bir suratı vardı.

— Sivilceli bir surat değil mi? Cenesi de kat!

— Tamamam kendisi!

Dallas, yumruğunu avucuna vurarak söylendi:

— Bartels imiş..

Hartigan elini, kanın yapıştırdığı saçlarına götürdü.

— Tamin etmiştim, dedi. Öyleyse muhakkak Cimmiyi de kaçırmıştır.

Dallas, başıyla evetledikten sonra söylendi:

— Aşağı, yukarı öyle.. Bana gelince, ben de budala gibi kadını kaçırdım elimden..

Binbaşı birdenbire kafasını kaldırdı:

— Vayy!.. Sen de gördün mü onu?

Dallas, yine tasdik etti. Hartigan da sordu:

— Lizelotte değil mi?

Dallasın yüzü cevap verirken hiç bir hususî mâna belirtmedi:

— Dün seninle telefonda konuştuktan sonra aklıma geldi. Bana üstünde Hazenberg yazısının bulunduğu yerde bir zarp işareti olan bir haritadan bahsetmiştin ya. Sonradan düşündüm. Bu isim bana yabancı gelmedi. Yarı gece bu ismi nerede duymuş veya görmüş olduğumu hatırlamak için uyuyamadım. Nihayet aklıma geldi. Lizelotte vaktiyle bana, yazları geçirdiği bir Hazenberg pansiyonundan bir iki defa

bahsetmişti. Önce bu pansiyonun Baden-Badenle bir alakası olabileceğini düşünmemiştim. Gerci Cenup Almanyada bir yerde olduğunu biliyordum ama... Fakat bunu bir kere hatırlayınca âdeta yerimde duramaz oldum. Kanta bir kâğıt yazdım ve sabahleyin ilk tirene buraya hareket ettim. Saat beşe doğru Şlemer oteline vardım. Fakat sen de, o da gitmişsiniz. Bir taksiye atlayıp buraya geldim. Belki buradan bir haber alabilirim diyordum. Hişt bana bak Hartigan, sakın yaran ağır olmasın?

Binbaşı toz toprak ve kandan maskesi altında gülümsedi.

— İhtiyar başım biraz vızıldıyor ama okadar.. Zaten kafamı döndürürken yarı yarıya da darbeden kaçınmış oldum. Ha, azizim.. Az kaldı unuttuyordum. Burada başka bir adam daha var. Mavi bir önlükle geziyor, Kafasına bir çuval geçirdiler ve onu da benim gibi sıkıca bağladılar.

— Sakın Maks dedikleri bekçi olmasın?

— Bilmem. Beni buraya getirdikleri zaman o buradaydı. Hattâ kendisini duvarda bulunan bir halkaya da bağlamışlardı. Benim de ipimi oraya bağlamışlardı ama, çabalana çabalana kurtardım.

— Onu da arıyalım bâri..

Mahpus adamın yarı beline kadar geçmiş çuvalı çıkarıp, iplerini de çözüncü yaşlı birisi olduğunu gördüler. Ağır bir yarası yoktu. Yalnız fazlasiyle korkmuş olduğu görülüyordu. Dallas kendisiyle Al-

manca konuştuysa da önce adam gözlerini kırparak bakmaktan başka bir şey yapamadı. Nihayet yavaş yavaş ve parça parça kendisinden şu hikâyeyi kopardılar:

Öğle üstü Bayanı bahçe kapısına kadar götürmüş, geri dönüyordu. Oturmakta olduğu tahini renkli köşke yönelmişti. Birdenbire kafasına bir çuval geçirilmişti ve bir ses, ufacık bir sada çıkarırsa derhal öldürüleceğini bildirmişti. Önce Gestaponun eline düştüğünü sanmıştı. Halbuki hiç siyasetle uğraşmazdı ve köşkün sahibinin aylıkla çalıştırdığı basit bir usaktan ibaretti. Üstüne iki kişi saldırmıştı ama, yüzlerini görememişti. Kendisini mahzene indirmiş ve halkaya bağlamışlardı. Bir çeyrek sonra kapı tekrar açılmış ve Amerikalıyı da - Hartigana bu adı takmıştı - içeriye atmışlardı.

Eğer Dallas sözünü kesmeseydi, dili açılan Maks daha bu mesele hakkında bir hayli şey anlatacaktı. İngiliz sordu:

— Mister Feyni tanıyor muydunuz?

Adam bir hareketle tasdik etti: « Helbette! Onu tanıyordu. »

— Ne zamandır burada oturuyordu?

Maksın verdiği cevap şöyleydi: « Dört haftadır. Delikanlı buraya bayanla beraber gelmişti. Kışın şehirde oturan pansiyon sahibinden bir mektup getirmişlerdi. Zaten bayan buranın yabancıları değildi, Yazları sık sık gelir, pansiyonda kalırdı. Mister Feyn mavi köşkün birinci katında bir odada oturmuştu. Bayan burada kalmamıştı. Bayın hizmetine de Maks bakıyor, yemeklerini o hazırlıyordu. Bayan, Şlemer otelinde kalıyordu ama hergün buraya geliyordu. Mister Feyne başka hiç kimse gelmiyordu. Yalnız ilk günlerde Doktor gelmişti, okadar. »

Dallas bu sözleri duyunca şiddetle sordu:

— Doktor mu? Hangi doktor? İri yarı, topal bir doktor mu?

Fakat bekçi hayır makamında başını salladı: « Hayır canım, bu gençten gözlüklü bir adamdı ve pekâlâ herkes gibi de yürüyordu. »

Maks bu doktoru evvelce hiç görmemişti. Doktorun Baden-Badenli olacağını sanmıyordu. Eğer öyle olsaydı muhakkak tanırdı, Zaten Mister Feyn yataktan çıkmaya başladığı zaman, doktor da artık ayağını buradan kesmişti.

Dallas yine sordu:

— Feyn çok mu hastaydı?

Bekçi, hayretle yüzüne baktı:

— Tabii, zaten buraya da kazadan sonra iyileşmek ve dinlenmek için geldi!

— Ne kazası?

— Otomobil kazası canım!

Dallas, sorgularına sabırla devam etti. Delikanlı buraya kafası sargılar içinde gelmiş, Bayan da iki otomobilin çarpışıklarını söylemişti. Hattâ delikanlıyı odasına kadar da Maks çıkarmıştı. Artık yaraları iyileşmişti ama, kafasındaki yaraları açık tutmamak için hâlâ sargı taşıyordu. Dallas, adamdan başka bir şey öğrenemedi. Ceymis Feyn Almanca bilmediği, bekçi de İngilizce konuşmadığı için, lâkırdı edememişlerdi. Delikanlının bir şeye ihtiyacı olduğu zaman bayana söyler, bayan da Maksa tenbih ederdi. Bayın yaralarının ağır mı, yoksa hafif mi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. İlk on gün yataktan çıkmamış ve âdeta baygın bir halde yatmıştı. Lâkin bir haftadanberi bahçede geziniyor, hattâ Bayanla birlikte otomobile bile biniyordu. İkisi de bu akşam gideceklerdi. Acaba köşkten çıkmışlar mıydı?

Dallas, bu suali duymamış göründü.

— Nereye gideceklerini biliyor musunuz? diye sordu.

Fakat Maks bilmiyordu.

— Bayanın Bartels adlı bir ahbabı var, onu tanıyor musunuz?

Maks, başıyla hayırladı.

(Arkası 14 üncü sayfada)

Rafı açınca yakı, idrofil pamuğu ve bir şişe tentürdiyot bulmuştu.

Yazan: M. YAMAN

Tekaüt olduktan sonra rahata kavuşmuştu. Dile kolay. Kırk beş sene devlet hizmetinde bulunmuş, Tanrının günü gidip gelmişti. Ne ağız kokuları çekmemiş, tektirlere katlanmamış, ne dirsekler çürütmemişti.

Fakat, işte hem ikramiye almış, hem de tam maaşla tekaüt edilmişti. Bu ikramiye hayli tutuyordu. Karısının evini de sattı. İki parayı birleştirdiler. Göz tepede bahçeli bir köşk satın aldılar.

Eh, alışmış adam. Boş duramaz. Hem de hâlâ dinç. Can sıkıntısına tutulmamak için kendisine bahçe tanzimini iş edindi. Sabahleyin erkenden kalkıyor, ya çapaya, ya bahçe kovaşına sarılıyordu. Gece-lik entarisiyle, daha güneş kızışmadan çapalıyor, suluyor. Nihayet ilk kahvesini üstünde su damlaları pırlıdıyan çiçeklerinin karşısında içiyordu.

Hanım ona bir bahçe pantolonu yapmıştı ama kim giyecek. Her gün bir entari yıkanıyor. Her gün bir gömlek değişiyordu.

Çocukları olmamıştı onların. Bir aralık, yirmi yıl kadar önce ümitlenmişler ama, sonu gelmemişti.

Hanımın kedi merakı gibi beyin de bahçe merakı vardı. Hanım da gözünü açar açmaz manevi evlâtlarını başına topluyordu:

— Sarman, Tekir, Pamuk Alaca, Minnoş, sütünüz hazır..

Bazen komşu kediler de misafir oluyorlardı. Katıksız, şekeri bol sütü, taze ciğeri yiyen kediler bu etli canlı, insan analarına pek bağlıydılar. Sokağa çıkacak olsa bir kedi filosu peşine takılırdı.

Azgınlık çağlarında, kedilerden birisi akşam karanlığına kadar gelmeyecek olursa en dargın komşulara bile giderek yalvarıyordu:

— Sarman ortalarda yok. Kuzum komşu, görürseniz sesleniverin.

Birisi ötekinin bahçe merakını, öteki berikinin kedi analığını çeki-

yorlardı. Bir karı, bir koca. Ne olacak? Gül gibi geçiniyorlardı. işte.

Fakat kul dertsiz kalmıyor. Hanım bilhassa Mart aylarında nasıl kendi yüzünden ağlamaklı oluyorsa, Rahmi Bey de her meyva zamanı çileden çıkıyordu.

Ev alma, komşu al, derler. Komşuları pek de ziyanlı insanlar değillerdi ama hepsinin birer ikiye çocuğu vardı. Bunlar, önlerine kilolarla yemiş konsa yine Rahmi Beyin bahçesindeki meyvalardan aşırmağı ihmal etmiyor, bazan ona tatmağı bile kısmet etmiyorlardı.

Kirazların dalları koparılıyor, incir dalları gacıracı kırılıyor, dişlenmiş ayvalar yaralı çocuklar gibi yerlerde yatıyorlardı.

Bu hasarlar gündüzden peyledikleri meyvaları gece karanlığında gelip el yordamıyla koparıırken hiç de acımıyorlardı. Görünmekten pek korkuları yoktu. İş ağaca kadar sokulabilmekte. Bir kere dala yapıştı mı bir çekiste kökünden koparıyorlardı. Kim yetiyecek peşlerinden?

Birkaç defa Müyesser gitti:

— Çocuklarınıza tenbih edin, dedi. İhtiyar adamın bir yerine incek. Ne dal bırakıyorlar, ne meyvala olsun da istedikleri kadar yesinler!

Fakat kim dinler. Haram mal tatlıdır.

Rahmi bey masrafa girip dikenli tel çekti, duvarlar ördürdü. Öteden sırkla uzanılacak yerlerdeki meyvaları koparttı, dalları budadı. Yine nafile. Bir kolayını bulup içeriye dalyor, böcek üşmesin diye tülbende sarılan çavuş salkımlarını, fazla yaprakları alınarak irilmeğe bırakılan etiketli, nümünelik Erikleri dalı budağıyla götürüyorlardı.

Kararını verdi. Yemin etti. Dövecek!

Bunun için de plânlar kurdu, projeler hazırladı. Ve nihayet ya-

SİNEMA

Merle Oberon

Hayatı Beyaz perdenin en ekzotik kadını olan Merle'nin hayatı bir roman kadar heyecanlı ve maceralı geçmiştir. Avustralya'nın cenubundaki Tasmanya adasında dünyaya geldi. Asıl adı Estelle Merle O'Brien Thompson'dır. Annesi yarı Fransız, yarı Hollandalı, babası İngiliz'dir. Yedi yaşındayken Kalküta'ya giden Merle onaltı yaşında tiyatroya merak sardı ve ertesi sene amcasıyla birlikte İngiltere'ye gitti. Amcasının arzusu hilâfına Londra'da kaldı ve artist oldu.

Filmleri

Önce ufak tefek filmlerde oynayan Merle, prodüktör Alexander Korda ile tanıştıktan ve Charles Laughton ile birlikte The Private Life of Henry VIII - Henry VIII'in Hususi Hayatı'nı çevirdikten sonra birden parladı ve Hollywood'a gitti. Hollywood'da kabiliyeti ve ekzotik güzelliğiyle nam saldı. Ölmiyen Ask, Lydia, Unutulmaz Şarkı gibi güzel filmler çevirdi. Son filmi harp sonrası Berlin'inde çevrilen son derece güzel ve heyecanlı Berlin Ekspresi'dir.

Aşkları

İngiltere'deki ilk seneleri esnasında Merle, prodüktörü Alexander Korda ile sevişti ve evlendi. Sonradan İngiltere Kralı, Korda'ya « Sir » payesi verince Merle de « Lady » oldu. Fakat Korda kendine nispeten çok yaşlıydı. Belki de bu sebepten olacak, senelerce beraber yaşadktan sonra ansızın ayrıldılar. Ondan sonra Merle kameramen Lucien Ballard'la sevişip evlendi. Maamafih son zamanlarda onunla da arası açıldığı söyleniyor.

Hususiyetleri

Merle Oberon gayet ağırbaşlı ve azimkâr bir kadındır. Daima ne istediğini bilir ve bunu elde etmek için elinden geleni geri koymaz. Kitap okumağa ve musikiye meraklıdır. Büyük bir klâsik plâk koleksiyonu vardır.

kaladı da. Bu bitişiklerin evlâtlığı Fatmaydı. On beş, on altı yaşında yeni gelişen, al yanaklı, kiraz dudaklı ve saire Fatma.

Rahmi Beyin eli kızın bileğine yapıştı. Fatma çığlığı bastı. Silkindi, fakat ne kadar ihtiyar olsa yine erkek eli bu. Nihayet yalvardı:

— Beyfendiciğim, vallahi bir şey koparmadım.

— Ne malûm? Ya bu koynuna

tıktıkların? Bakacağım ille.

Yakalanmış bir oğlak gibi kız sıçraya debelene dursun, Rahmi bey onun koynunda ayva taharri ederken, peşindeki kedi filosıyla bahçeye çıkan hanım feryattan çok kahkahaya benziyen seslere doğru yaklaşıyor ve bağıırıyordu:

— Rahmi! Hû! Rahmi!.. İki ayva için üzme kendini. Bırak artık.

SON TRAMVAY

Nakleden: A. B. CANGİL

Paris yakınlarındaki büyük hapishanenin alarm düdüğü, gece karanlığında korkunç feryatlar kopararak, bütün civarı dakika-larca inletmişlerdi.

Bir mahkûm kaçmıştı.

Şehri, bu küçük banliyö kasaba-sına bağlayan yegâne nakil vasıtası olan tramvay arabasının arka sahanlığında, Intransigeant gazetesi muhabiri Şarl Morgan dalgın dalgın duruyordu. Yaptığı röportajı düşünüyordu. Bütün gazete muhabir-

« Ne bileyim? Haydut, biçareyi bayılttıktan sonra sırtındaki hapishane elbisesini ona giydirip, onun elbiselerini de kendisi giymiş... Adı- damcağız bir ara ayılmış olacak ki, namussuz herif arabamı alıp sıvış-tı! dediğini duyanlar var.. »

Tramvay inleye hıçkırarak durmuş ve arabaya birtakım işçiler binmiş-ti. Bunun üzerine tramvay tekrar ve gayet hızla yola koyuldu.

Şarl devam etti:

« Bunlar mesele değil canım!

yolcuyu adamakıllı göz hapsinde tuttuğuna dikkat etti:

« Yoksa sen, bu işçilerden birinin kaçak haydut olabileceğini mi sanıyorsun? » dedi.

Jermen cevap verdi:

« Yooook.. Bunların hepsi benim göz aşınalarımıdır. Ben de bu civarda oturuyorum.. »

Şarl söylendi:

« Ben böyle işlerde yanılmam!. Eminim, ki Gerson, şimal istikame-tinde kaçmıştır. Arabanın sahibi, otomobilinin eşkalini veremedi mi?.. »

Jermen:

« Bilmem!. dedi. Bu tramvay da okadar yavaş, ki böyle giderse gazete-ye geç kalacağım ve sabah baş-kısına haber yetiştiremeyeceğim.. Ben ineyim de telefonla matbaaya haber vereyim bari!. Lütfen şu zili çeker misiniz? »

Şarl zili çekince tramvay arabası adamakıllı kızak yaparak anide durdu. Gazeteci, genç kızın, tramvaydan inmeden önce vatmanla bir iki şey fısıldadığını ve vatmanın kendisini gülerek selâmladığını gördü. Ve hemen duraktaki telefon hücre-sine giren genç kıza, biraz sonra gözden kaybetti.

Tramvay, yirmi, yirmibeş dakika daha yol almış ve gazeteci uyuklamaya başlamıştı, ki birdenbire kulak yırtıcı düdüğü gürültüsüyle kendine geldi. Şarl, kapalı pencerenin buğusunu silip tramvayın yanında giden polis otomobili baktığı vakit, birkaç tabancanın birden tramvay vatmanına çevrilmiş olduğunu gördü. Bir silâh sesi duyuldu. Vatmanın önündeki camlardan biri şangırtılarla aşağıya indi ve biraz öne geçen otomobilden sesler gürledi:

« Eller yukarı Gerson!. »

Tramvay arabası, yine anı bir frenle zingadak durmuş; vatman, yüzünde acı bir tebessüm, elleri havada arabadan aşağıya inmişti.

Aynı anda, gazete fotoğrafçıları-nın magnezyum ampulleri parlayıp

söndü. Şarl, heyecan ve sefle:

« Lânet olsun!. Paris-Soir'in fotoğrafcıları!. » dedi.

Bu esnada hızla gelen bir taksi arabası da durmuş, içinden Jermen Düklo çıkmıştı. Şarl ile alay ediyordu:

« Birkaç tur geride kaldım galiba Şarl!. »

Morgan, genç kıza, şaşkın şaşkın bakıyordu:

« Yani ne demek istiyorsun? Bütün bu olanı biteni benden önce gazete-ye vereceğini sanıyorsan, ya-nılıyorsun Jermen!.. »

Genç kıza:

« Oo!. Gerson'un vatman kılığında yakalandığı çoktan gazete-ye verildi bile!. dedi. Herhalde şimdi başılıp çıkmıştır da.. Hem senin de bu işte bana çok yardımın dokundu!.. »

Jermen söylendi:

« Değil mi ya şekerim?. Hele biraz kafacığını yor.. Haydudun ne biçim bir arabada kaçmış olabileceğini bana soran sen değil miydin?. Aynı anda tramvay anı fren yapmıştı da az kalsın yerlerimizden fırlıyorduk.. Tramvay arabasının bu kadar acemice sürülüşünü görünce gözlerim açıldı benim.. Sonra tramvayın her zamanki müşterileri-nin hepsinin, incekleri yerden biraz ileride inmek zorunda kalışları da dikkati çekti. Demek vatman, ne araba kullanmasını biliyordu, ne de durakların yerini.. Sonra vatmanla konuşunca artık şüphem kalmadı!.. »

« Nasıl şüphen kalmadı?. Adam seni gülererek selâmladı ya... Sen de bunun üzerine inmedin mi?.. »

Jermen yine güldü:

« Tabii, şüphem kalmadı da ondan inmekte acele ettim, ki hemen polise ve gazete-ye haber verdim!. Çünkü ben vatmana bu arabadan sonra başka tramvay olup olmadığını sormuştum, o da var, demişti. Halbuki bunun son tramvay olduğunu ben biliyordum. Eğer vatman, sahiden tramvay vatmanı olaydı sürdüğü arabanın son tramvay olduğunu bilmez miydi?.. »

Hemen telefon hücre-sine giren genç kıza, biraz sonra gözden kaybetti.

leriyle beraber hapishaneye gitmişti ama, allem etmiş, kallem etmiş, herkesi atlatıp, hapishane müdüründen biraz daha fazla izahat almaya muvaffak olmuştu.

Tramvay arabası henüz hareket ettiği sırada, birdenbire Paris-Soir gazetesinden Jermen Düklo nefes nefese arabaya atlayıp, içerdeki boş sıralardan birine oturmuştu. Jermen, genç ve güzel bir kızdı. Şarl da gelip onun yanına oturdu. Genç kıza, soluk soluğa: « Tramvaya da zor yetiştim!. » dedi.

Şarl sordu:

« Neden hapishane müdürünün odasında hepimizden fazla kaldın?. Söyle bakayım dilber rakibim! Yoksa bizleri atlatmaya mı uğraşıyorsun?. Ama boşuna zahmet ediyorsun gibi geliyor bana.. Vak'a gayet basit.. Meşhur hırsız ve kaatil Gerson, hapishaneden kaçmış.. Kaçtıktan sonra yoldan bir otomobil gevirip şoförünün kafasına da bir tane ekmiş.. Ondan sonra otomobile atladığı gibi basmış gaze.. Yoksa başka bir şey daha öğrenebildin mi?. Gerson'un kafasına vurduğu adam kimmiş?.. »

Tecrübeli bir muhabir, bütün hâdiseyi tasarlayıp aklından da yazabilir. Herif yakalansa da, biz de yakalandığı sırada yanında olsak başka. Yoksa Gerson gibi azılı bir haydudu kolay kolay yakalayabilirler mi sanıyorsun? Eğer bir kere Paris'e ulaşabilirse, bir daha kolay kolay ele geçiremezler.. Kim bilir Pariste, saklanacağı ne kadar in vardır... »

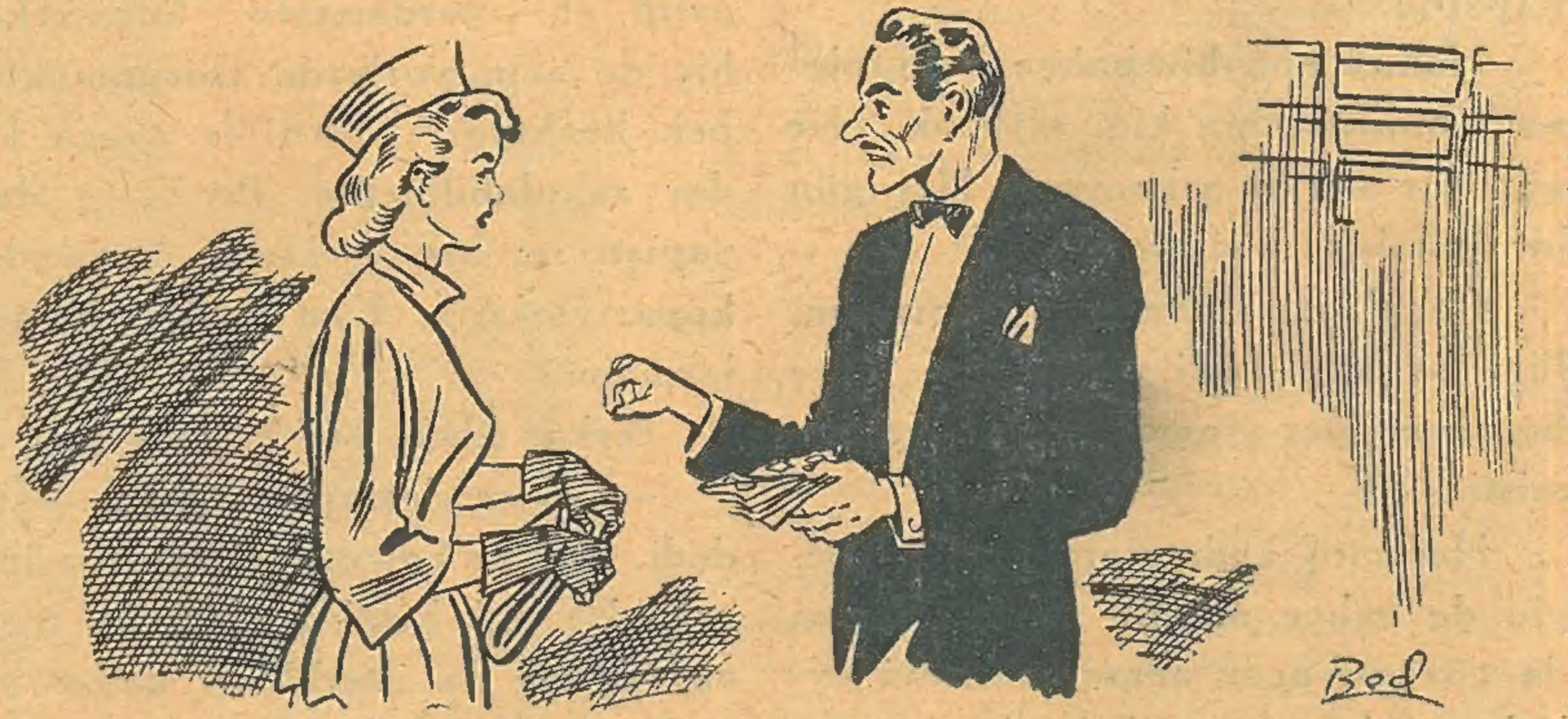
Tramvay yine birdenbire ve öyle anı firen yapmıştı, ki iki gazeteci, az kalsın sıralarından fırlıyacaklardı. Demincek binen işçilerden biri inerken, vatmana bir hayli küfür savurmayı da ihmal etmedi. Şarl güldü. Fakat Jermen:

« Hakkı var!. dedi. Vatman az kalsın, durağı geçiyordu... »

« Zili çok geç çekti de ondan.. Tramvay da onun dilediği yerde veya beyimizin devlethanelerinin önünde duracak değil a.. Vatman, onun incecğini ne bilsin?.. »

Tramvay, durakların hemen hepsinde anı firenler, anı hareketler yapıyor, yolcuları sarsalayıp barsaklarını, ağızlarına getirircesine yol alıyordu. Şarl, bir ara, yanındaki gazeteci kızın, tramvaydan inen her

KESKİN ZEKÂ

Bir kadın ayakkabıcı dükkânından bir ayakkabı alıp 50 lira vermiş. Adamın bozukluğu yokmuş. Götürüp 50 lîgi komşusunda bozukabıcının komşusu gelmiş: « Komşu, bu ellilik sahte.. Bunu al!.. » demiş. Ayakkabıcı da hemen kendi çekmecesinden bir ellilik çıkarıp komşuya uzatmış ve sahte elliliği de çayır çayır yırtmış!.

Şimdi keskin zekâlılara soruyoruz: Bu ayakkabıcının zararı nekadardır?..

★ ★ ★

tan, erkeklerle kadınları gayet, kurnazca sıralamış ve erkekler. hep, aşağıda siyah rakamlarla gösterdiğimiz yerlere koymuş. Böy-leri hep, aşağıda siyah rakamlarla gösterdiğimiz yerlere koymuş. Böy-lece her dokuz sayışta, kur'a erkeklerle isabet etmiş. Sıra şu:

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30.

NAT PINKERTON

BAYAN VINTER. BRUK'LA KÖ-
NUSTUM... BİR
ŞEY SÖYLE-
MİYOR.

BEN DE CARLS
İLE KONUŞTUM.
ANNESİ VE AVUKA-
TI İLE KONUŞTUK.
TAN SONRA GÖY-
LİYECESİ VAR
MIS.

BANA İTİRAFE-
DECEK GİBİ
GELİYOR.

CINAYET İŞLEDİĞİNİ
Mİ? ZANNETMİYORDUM
MESELA DOKTORADAKİ
EŞYAYI ELE ALA-
LIM.

BİR CANI ONLARI ORA-
DA BIRAKIR MIYDI?
SONRA BOĞUŞMA ESNA-
SINDA MİS BANNİSTE-
RİN PELERİNİ VE SAN-
DALLARINI KİSİ BİR
DEN GİTİP GİTİRME.

DOĞRU.. CARLS'İN MA-
SUM OLDUĞUNA DAİR
DELİL DE VAR. AMA SUÇ-
LU OLDUĞUNA DAİR DE-
LİL DAHA GÖK.. HEMEN
KARAR VEREMEYİZ

... SONRA NOKİ YÜZLERİ
İNSAN ARASINDAN
CARLS'İ TANIDI..
BUNUN ÜZERİNE
ONU DERHAL TEV-
KİF ETTİM.

O NOKİ
DENİLEN
ADAMIN
YALAN SÖY-
LEMELERİ
NE GİKA-
RI OLABİ-
LİR.

BİLMİYORDUM AMA
AMERİKADA NOKİYE
BENZER TIPLERE
RASTLADIM.. İŞOL
SUN DİYE
YAPARLAR.

HEPSİNİ ANLATTIM..
KIZIN GENESİNE BİR
YUMRUK ATTI. SONRA
NEHİRE
ATTI.

ANNE NE
YAPAYIM

DEDİĞİNDEN
AYRILMA! KI-
ZI DOKTORA
GÖTÜRDÜĞÜNÜ
AVUKATA BİLE
SÖYLEME..

ALLAHA İSMARLADIK CA-
NIM OĞLUM.. AĞZINI SIKI
TUT VE KİMSEYE BİR
ŞEY SÖYLEME

YAPAMIYACAĞIM..
BİRİSİNE MUTLA
KA SÖYLEME-
LİYİM..

CARLS NADİM OLDU.

İŞTE HAKİKAT BUNDAN
İBARET SAYIN AVUKATIM..
BANA YARDIM EDİN. ONU OTO-
MOBİLİMLE DOKTORA GÖ-
TÜRDÜM.. ORADA..

ANNENİN İSRARINA
RAĞMEN POLİSE
HERŞEYİ ANLATMALI..
SIN OĞLUM..

DEMİK KARLO'NUN
YENİ İFADESİ BU?
SEN NE DERSİN
PINKERTON..

BETYA BANNİSTER
BALIK GİBİ YÜZERMİŞ
SONRA ZİR DEĞİNİN Bİ-
RİYMİŞ.. BEN KARLO
YA İNANIYORDUM.

BEN İNANAMIYORDUM. BİR KERE
YALAN SÖYLİYEN İKİ KERE DE
SÖYLER. KIZI BENİN TA-
NIDIĞIN KADAR
O DA TANI-
YORDU.

ADALET YERİNİ
BULMALIDIR. SUÇLU
İSE MAHKUM OLACAK.

FAKAT MASUMSA
KURTULMASI LA-
ZIMDIR.

ARKASI VAR

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

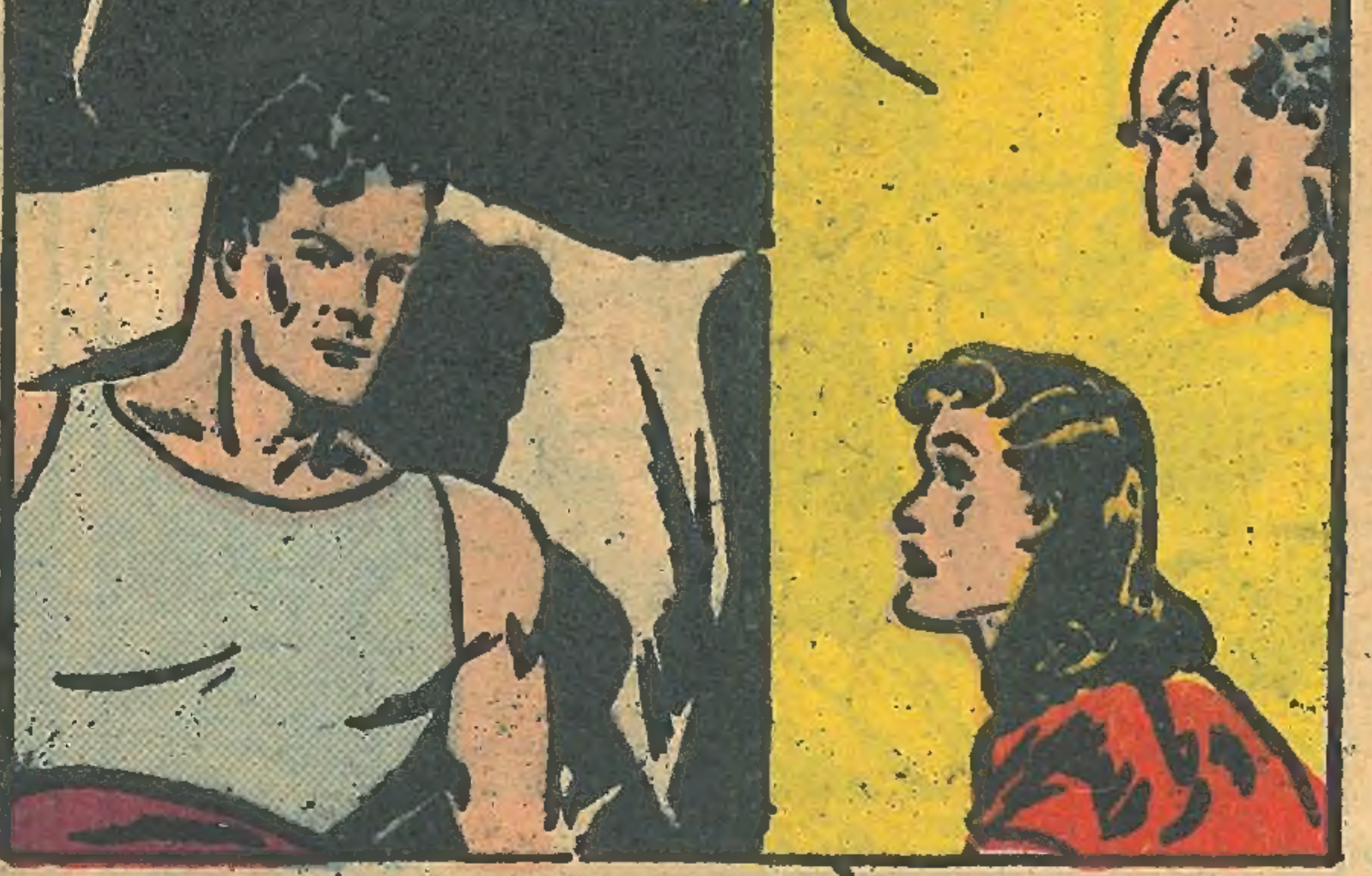
GÖZLERİNE ÇOK DİKKAT ETTİM. BİZİ TANIMİYORLAR. BRIK' TE TANIMAMIŞTIR

BAŞIM ÇOK AĞRIYOR. HERİF BAŞIMA BİR HAYLI NİZLİ VURMUŞ

UCUZ ATLATMIŞ. SIN BRIK.. BEREKET NE YARAN VAR NE BEREN..

PEKİ AMA AT HIR. SIZLARININ DEPODA İŞLERİ NE?

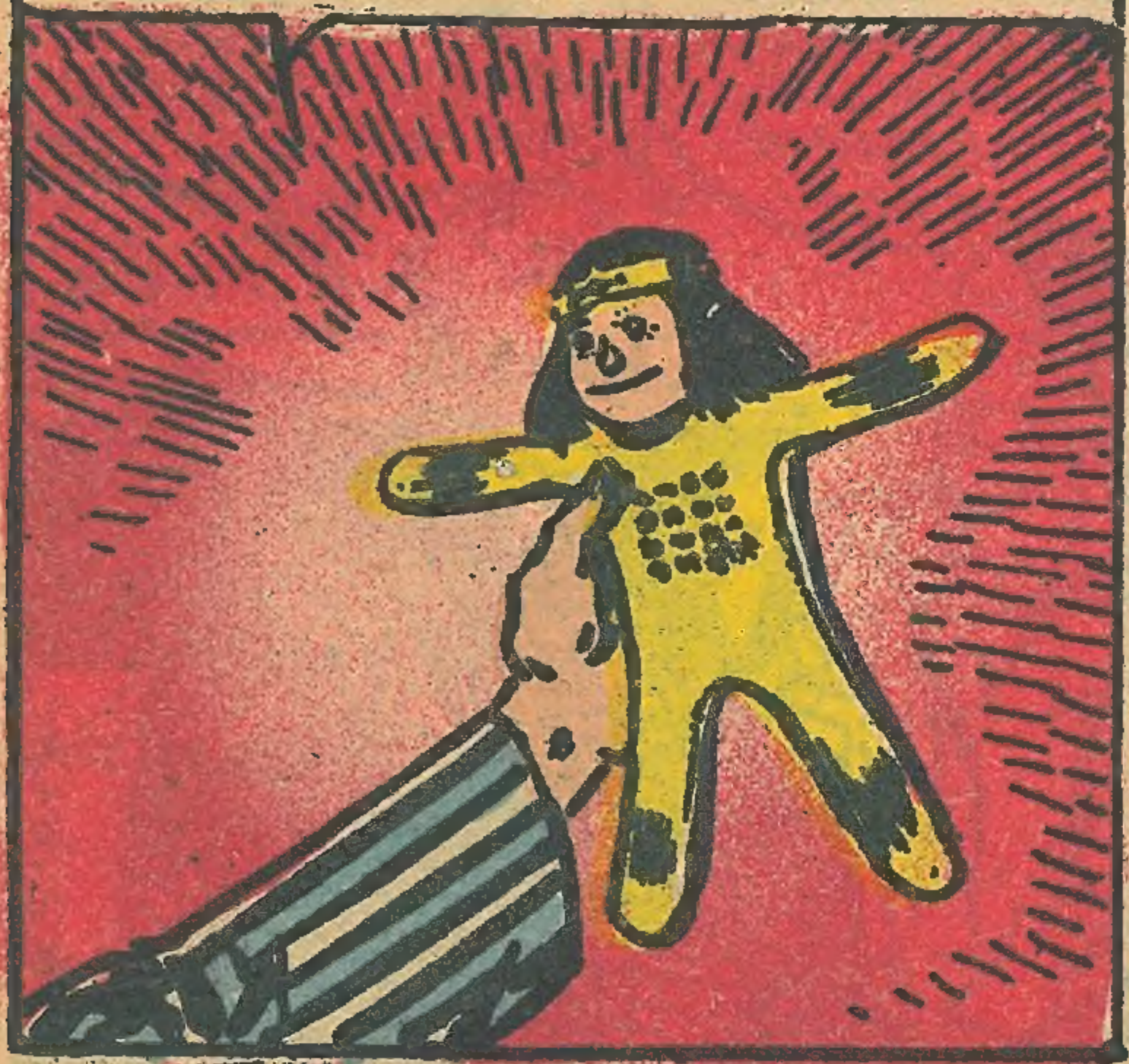
DOĞRU.. BU AKLIMA GELME-MİŞTİ

SU BRIK ÇOK AKILLI ŞEY.. GİDİP PATRONA HABER VERİYİM.

YANAN ADAMI GÖRMEĞE ÇOK UŞRAŞTIM.. GÖREMEDİM.

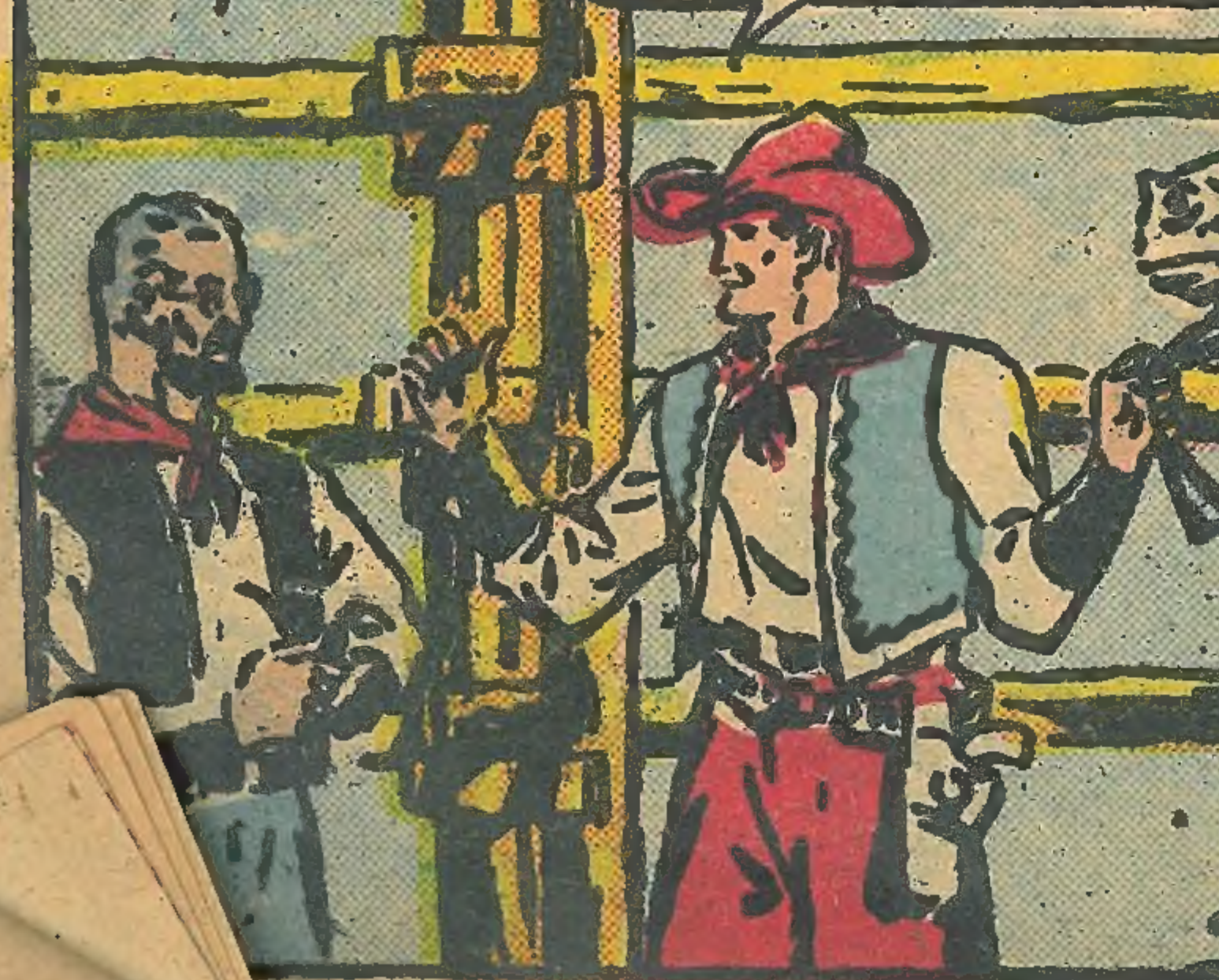
HERHALDE İKİ YABANKI OLACAK! ATLARIMIZDAN İKİSİ EKSİK..

YA !? DEMEK BRIK ŞÜPHELENİYOR. PEKİ.. ÖYLEYSE ELİMİZİ ÇABUK TUTALIM. YER ŞU ELMASLI KUKLAYI..

BAK BEN ŞU YAZIYI ÇÖZDÜM

BUNDA ÖLEN DEVİN SAĞ KOLU ALTINDA YILDIZLARIN DEFİNESİ VAR. YAZIYOR. BEN ÖYLE ZANNEDİYORUMKİ BU DEV MAĞARA GİBİ BİR ŞEYDİR.

GALİBA BRIK İLE KALLA KOPAK'TA O MAĞARAYI BULURSAK ELMASLARI YÜRÜTÜRÜZ. FAKAT ELMASLARDAN HABERLERİ YOK.

GÜNAYDIN BRIK! NEREYE?

MAĞARAYA.. SU AT HİRSİZLERİ ORADA DOLAŞIYOR GİBİ GELİYOR İÇİNDEN

YALNIZ MI GİDİYORSUN?

SİLÂHIM YANIMDA HOŞÇA KALIN..

PATRON BRIK BİR ATA BİNDİ GİTTİ

ONU ÇAKTIRMADAN TAKİP ET..

BU SİRA DA ÜST KAT

ARKASI VAR

42

YALNIZ RUHLAR

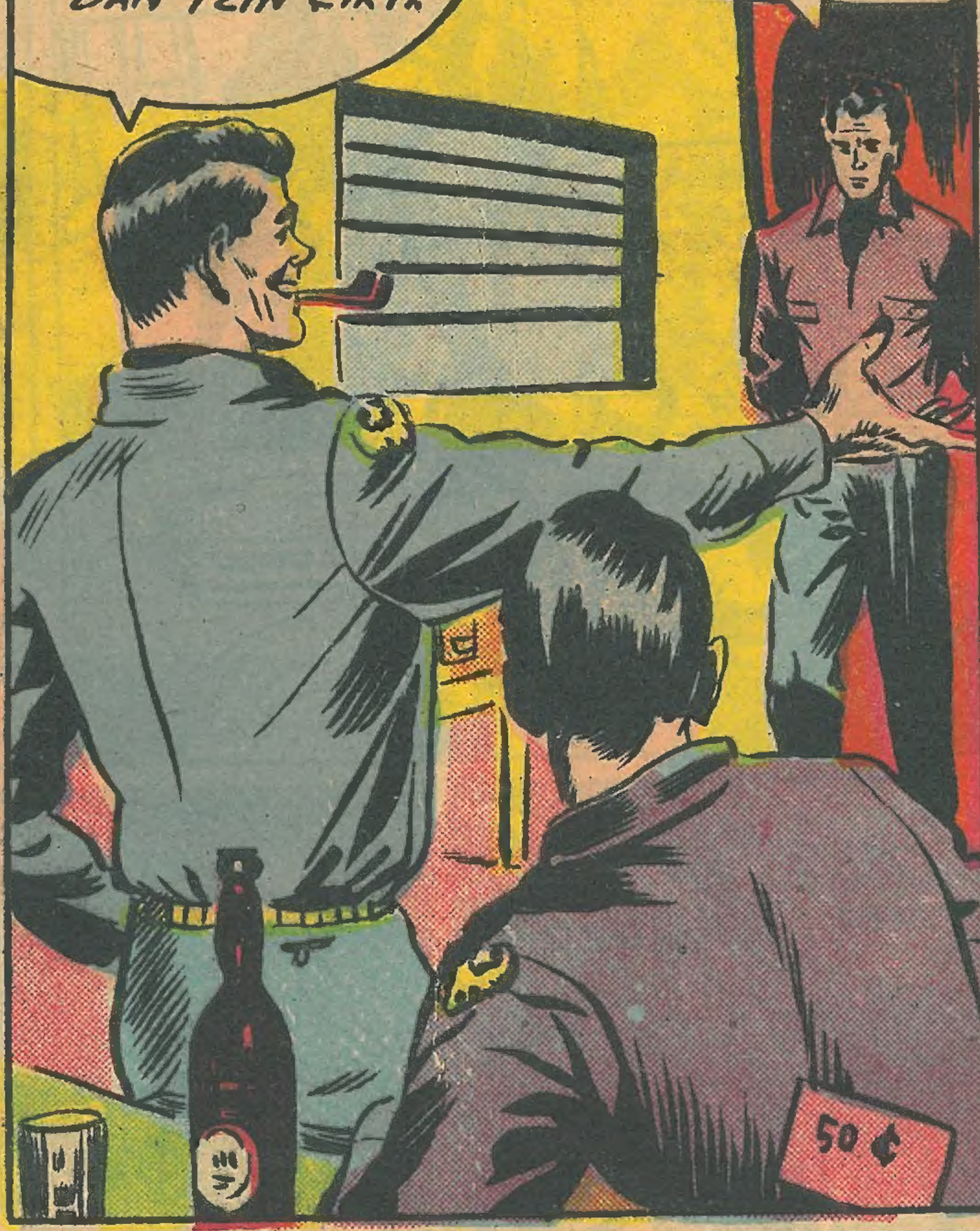
ELSA BUNU NEDEN YAPTIN?
SANA NE KADAR İTİMA DİM
VARDI. ARTIK SENİ GÖR-
MEMEK DAHA İYİ OLACAK,
BENİM KÜÇÜK ELSAM!

GEL BAKALIM İHTİ-
YAR AYI! HANGİ
RUZGAR ATTİ SENİ
BURAYA! DEMEK
NİHAyet KARIN-
DAN İZİN ÇIKTI

SERSEM SERSEM
KONUŞMAYI Bİ-
RAKTA İKİ
İSMARLA TAK!

ÇOCUKLAR YAKLAŞIN, MARK
İSMARLAYACAK! İYİ AMA,
MARK, İSİM GÜNÜMÜ, DÜ-
GÜN MÜ? CENAZEMİ? NEN
VAR? BANA KALIRSA..

HAYDİ İÇ! DÜŞÜN-
ME! SEN DÜŞÜN-
MEGE BAŞLADINMI
SONU FENAYA
VARIR...

ÖYLE İSE ALLENİN SEREFİNE İGELİM.
NE DERSİNİZ ÇOCUKLAR? ALLE-
NİN SEREFİNE...

İYİ AMA ALLEN-
DE NEREDEN
ÇIKTI?

ALLEN BU GECE VAZİFE
UÇUŞU YAPACAK. BEL-
Kİ POST ELDEN GİDER,
İKİ YERİ BOMBARDİMAN
EDECEK.

DAHA GENÇLERİ YARKEN Nİ-
VE ALLENİ
SEĞMİŞ-
LER?

E..! ALLENİN DAVISI
YOKKI ONU HİMAYE
ETSİN. MAHAZA NASIL
OLSA SİRA HE-
PİMİZE GE-
LECEK.

NEREYE? BUKA-
DAR ÇABUK MU?

SEN HESABI KAPA VE
BENİM YOKLUĞUNU
BELLİ ETME. BEN
KOMUTANLIĞA
GİDİYORUM.

SAYFA 11 DEVİRİM

TESSÜRÜNDEN BİR HAYLİ İÇMİŞ OLAN MARK ALLANIN ÇOK TEHLİKELİ OLAN VAZİFESİNİ ÜZERİNE ALMAYA KARAR VERİR.

DAHİ SONRA.

KÜÇÜK MUHAREBE UÇAĞINDA MARK KENDİSİNE TELSİZLE VERİLEN EMİRLERİ DİNLEYİP HARFİYEN VERİNE GETİRİYOR. ARTIK JAPON TOPRAKLARI ÜZERİNDEDİR. EN KÜÇÜK BİR DİK-KATSIZLIK HAYATINA MAL OLABİLİR.

TABİİ BÖYLE GÖNÜLLÜLERİ BİZ MEMNUNLUKLA KARŞILARIZ VÜZBASİ. FAKAT BUNA NEDEN LÜZUM GÖRDÜ GÜNÜZLÜ ME-RAK EDİYORUM. KUMANDANINIZ OLDUĞUM İÇİN BANA HAKİKATİ SÖYLEMELİ-SİNİZ.

SÖYLENECEK HİÇ BİR SEY YOK KOMUTAN. NE ZAMAN HAREKET EDECEĞİM?

6
12

ÇOK TALİHİN VAR-MIŞ ALLEN!

BEN BİR SEY SÖYLEMEDİM. LIĞUŞA HAZIRDIM. FAKAT MARKIN BÖYLE HAREKET ETMESİ İÇİN HERHALDE BİR SEBEB VARDI.

BİZDE LUMUMİ KARARGAHTAN EMİR BEKLİYORUZ.

İŞTE BALDEN KAVŞAK NOKTASI. GALİBA BU EMİRLERLE BENİM HAYATIMA KASDEDİYORLAR. BİR MAKİNELİ TÜFEK ATEŞİ ÖTEKİ DÜNYAYA GİTMEM İÇİN KAFİ BUVAZİ-YETTE...

İŞTE ATEŞE BAŞLADILAR. YÜKSELİP PIKE YAPMAM DA HAYVİ OLACAK. O ZAMAN KART VİZİTLERİNİ ATARIM.

MARK DEDİĞİ GİBİ YAPAR, VE İKİ BOMBASINIDA ATAR. HEDEFE TAM İSABET...

İŞTE BU PEŞİNE TAKILAN JAPON UFAKLARI HESAPTA YOKTU. EĞER LUZONA DÖNE BİLİRSEM NA-KİRTATEN TALİHİN VARMİŞ DEMEK TİR...

ARKASI VAR

Nakleden: Serap DERMAN

Lydia Risetti'nin deniz yeşili gözleri, kiraz kırmızısı dudakları, alevler gibi kızıl saçları vardı. Yılan gibi kıvrılarak yürür yüzünde çiçekler açılarak güler şıkırdıyan sular gibi konuşurdu. Zenith Film Şirketi'nin bütün ilânlarına, afişlerinde adı koskocaman harflerle en başa yazılırdı. Artık ondan bahsetmeyen mecmualar, gazeteler okunmuyor, onun baş rolü oynamadığı filmler seyredilmiyor, onsuz ziyafet sofraları bombos kalıyordu.

Frederico Bussi ise dünyanın en güzel bıyıklı adamı olarak tanınmıştı. Tesirli gözlerinden ve kalın tatlı sesinin cazibesinden kurtulan kadın pek azdı. Sinema âleminin en güzel konuşan, en iyi giyinen, en yakışıklı artistlerinden biriydi. Ve CMG Film Şirketi'nin en güzide yıldızıydı.

Bir gece Hollywood'da bir garden partide karşılaştılar. Her taraf rengârenk ampullerle süslenmişti. Orkestra büyüleyici aşk şarkıları çalıyordu. Nilüferlerin süslediği ve söğütlerin gölgelediği havuzun kenarında, sarmaşıkların gizlediği iç bayıltıcı kokularla dolu sessiz bir köşeye çekildiler. Kalplerinin sesini birbirlerine hülâya dolu gözleriyle duyuruyorlardı. Konuşmadan anlaştılar ve gökteki yıldızlar solmadan önce, bir daha hiç ayrılmıyacaklarını anladılar.

O sabah çıkan bütün gazeteler meşhur Risetti ile, büyük Bussi'nin nişanlandığını haber veriyordu.

Fakat iki büyük yıldızın evlenmesi pek o kadar basit olmazdı.

Evleri günlerce gazetecilerle, fotoğrafçılarla dolup dolup boşaldı. Eskiden ikisi de böyle şeylerden kaçardı. Şimdi ise kapılarını ardına kadar açmışlardı. Akın akın meraklıların, ziyaretçilerin suallerini sabırla cevaplandırırdılar. O kadar

çok sevişiyorlardı ki bunu herkese yüzlerce, binlerce defa da söylediler gene bıkmıyacaklardı.

Zenith Film Şirketi ile Risetti arasındaki mukavelede artistin evlenmemesi şart koşulmuştu. Risetti onu yırtıp attı. Büyük aşkının yanında bunun ne kıymeti vardı.

Bussi, şirketin çevirdiği filmde rol almayı reddetti. Artık sadece sevgilisini düşünüyordu, onunla meşguldü. Perdede görünmese de olurdu. Fakat bu suretle, şirketle yaptığı anlaşmanın hükümlerine riayet etmemiş olduğundan binlerce dolar tazminat verdi. Para filân umurunda değildi. Risetti'si uğruna canını bile seve seve verirdi.

Lydia, Fredericonun sarışınlarına taptığını duymuştu. Güzelim saçlarını hemen papatyeye sarısına boyattı ve çok daha az bir para mukabilinde başka bir şirket hesabına çalışmaya başladı.

Frederico kazandı, Lydiya ve kazancının yarısını ona nafaka olarak vermeyi çekinmeden kabul etti.

Birbirleri için yaptıkları bu büyük fedakârlıklar hayranlarını göz yaşlarına boğuyordu. Bu ne büyük sevgiydi yarabbil!

Düğün hazırlıkları için su gibi para harcıyorlardı. Bu öyle muhteşem bir düğün olacaktı ki kendilerinden sonra yaşayacak olan nesillerin bile ağzında efsaneleşerek dolaşacaktı.

Birdenbire ayrıldıkları duyuldu. Kıyametin kopacağı haberi bile halkı bu kadar hayrete düşüremez, bu derece telaşlandıramazdı. Herkes bu anlaşamazlığı muhtelif sebeplere yoruyordu. Nihayet günün birinde işin aslı öğrenildi.

Düğün davetiyelerinde herbiri kendi adının daha baş tarafa yazılmasını istemiş ve kavga bu yüzden çıkmış, ayrılmışlardı.

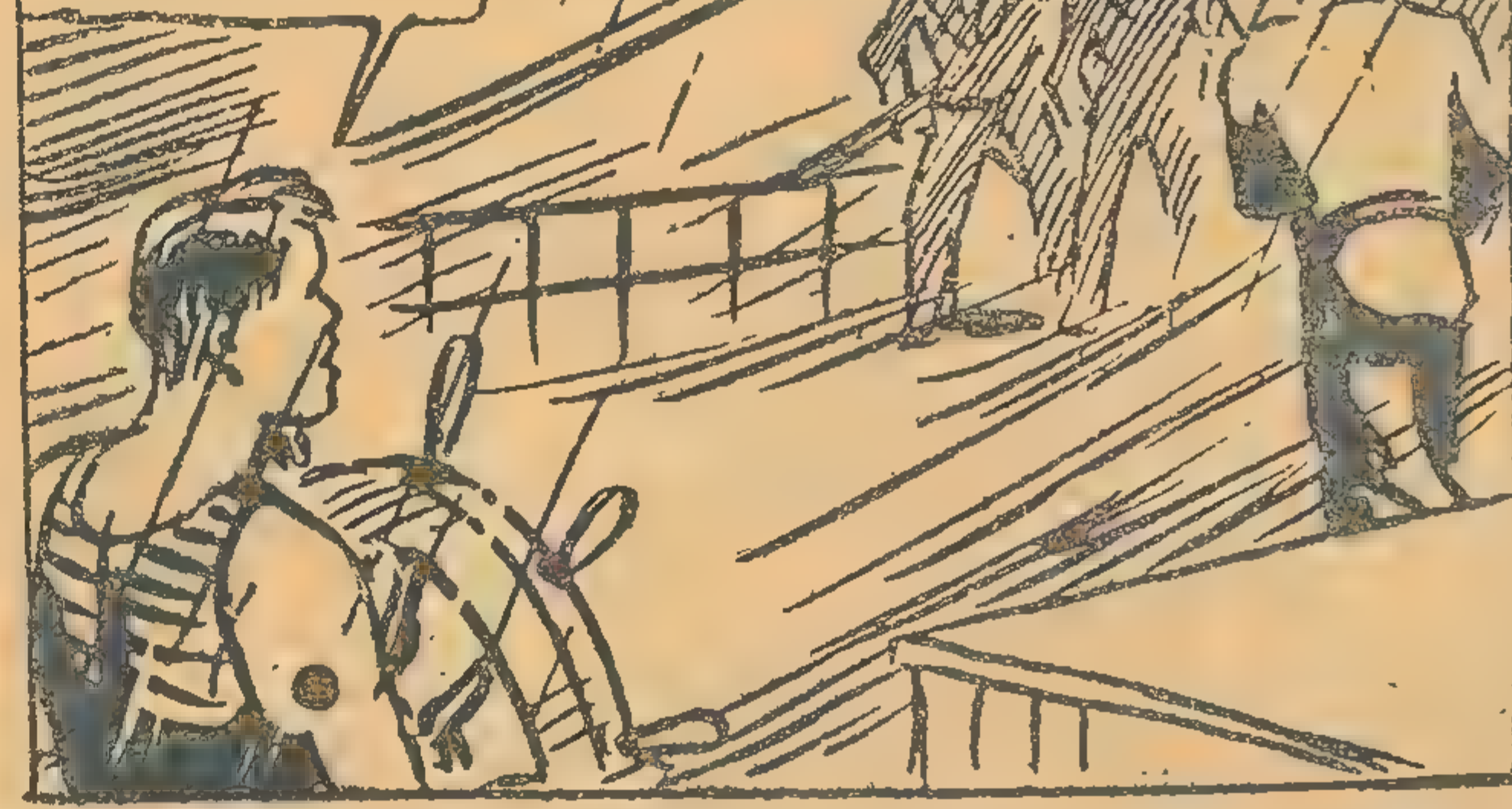
BU KAMARADA BANA İTAAT ETMEYEN BEŞ TAYFA VAR. TESLİM OLMAZSAN HEPSİNİ GERTİRİM.

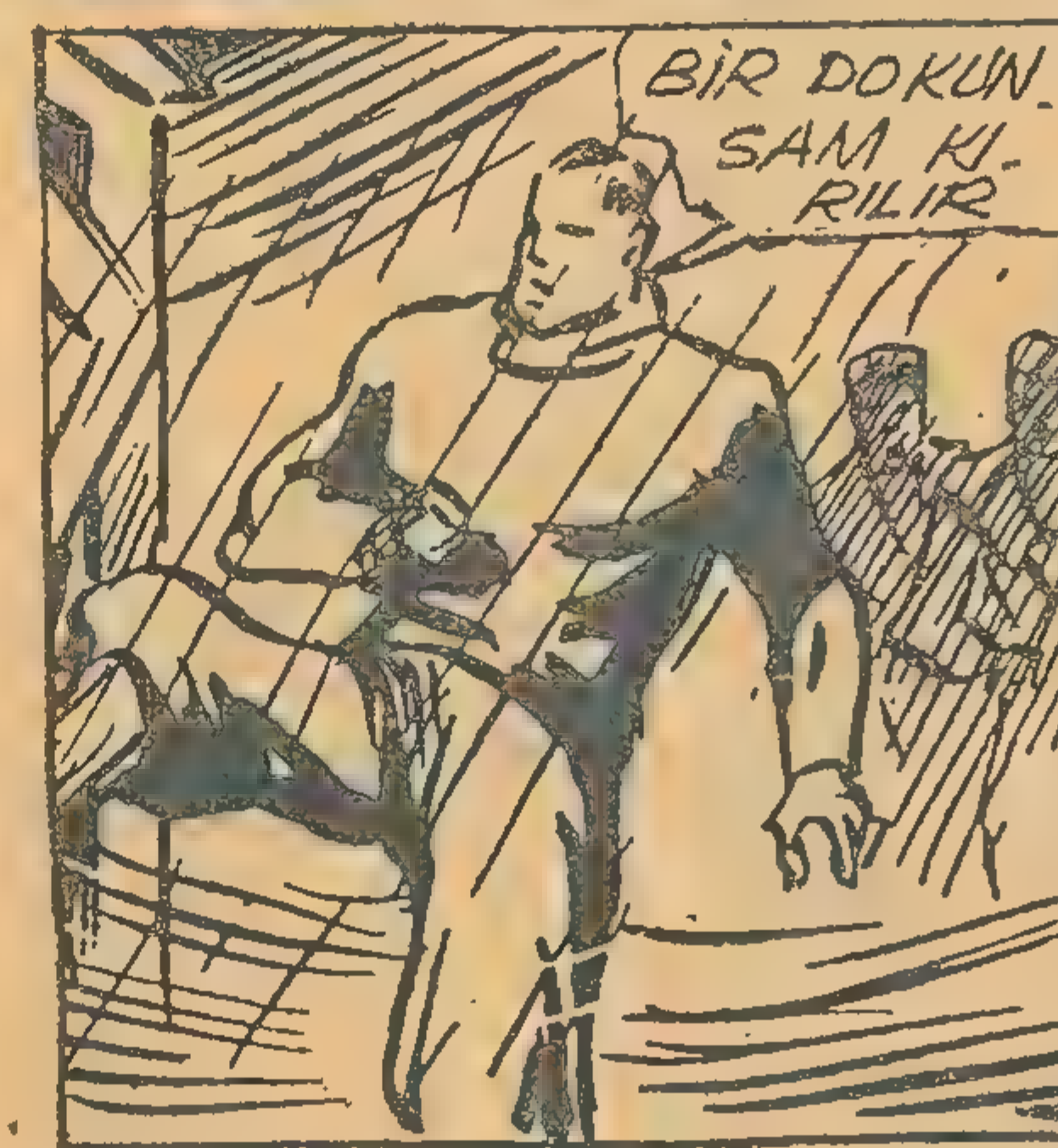
TAM BU SIRADA BİR BİÇAK KAPTANIN KOLUNA SAPLANDI.

BİÇAĞI BEN SAVURDUM. İYİ ÇOCUĞUM.. AMA SEN HEP BANA BAY DENE.. ŞİMARIRIM.

KARA ALİ HAYDUTLARI GÖZDEN KAÇIRMA-DAN TAYFALARIN KAPALI BULUNDUĞU KAMARA-NIN KAPISINI KIRDI.

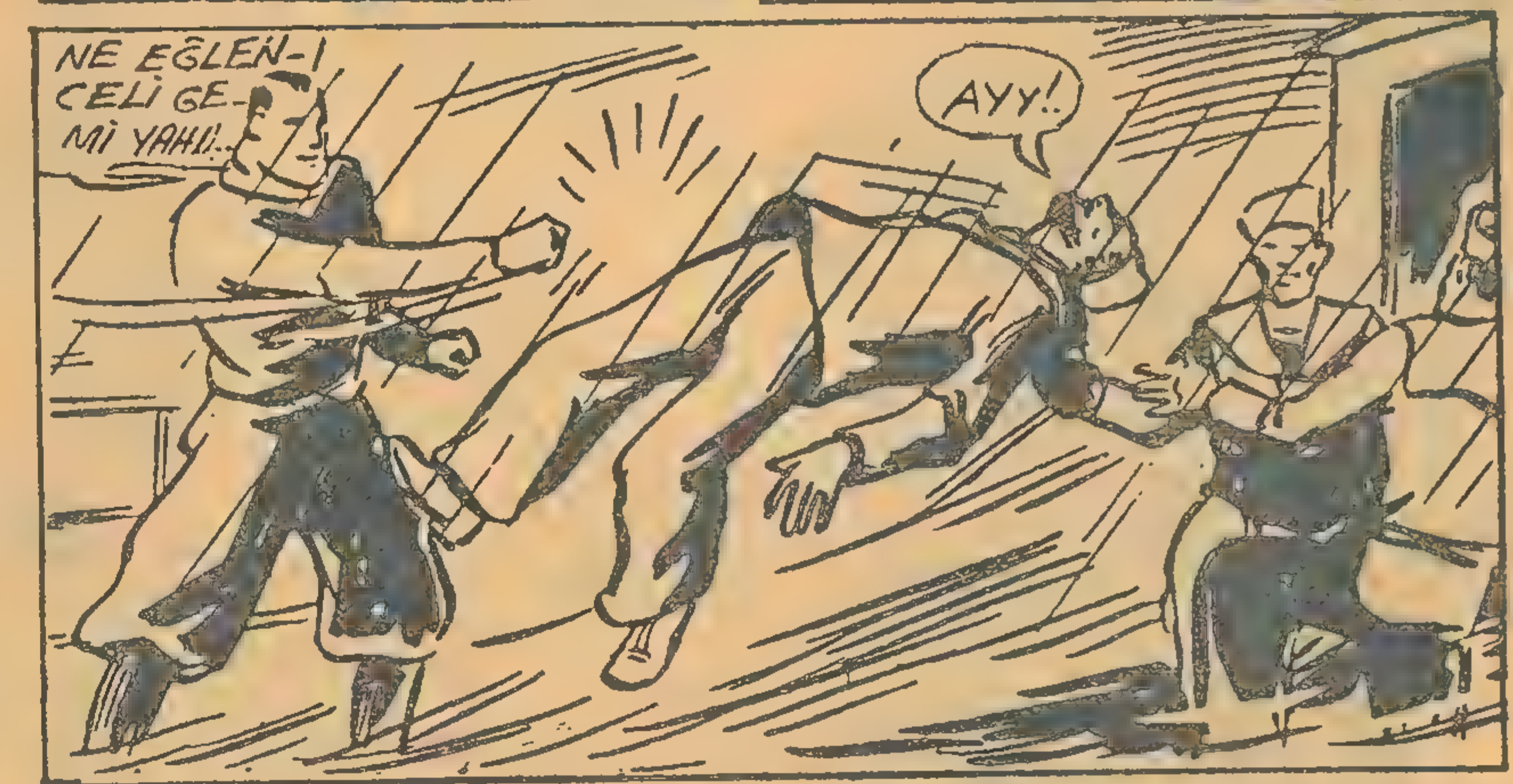

BİR DOKUN SAM KIRILIR

GELDİK GELDİK

ACELE ETME OĞLUM.. HEPİNİZE YETECEK YUMURUĞUM VAR

NE EĞLENCELİ GE-Mİ YAHİ..

AYY!

KAÇMA VERTER SANA EN KUV. VETLİ YUMRUĞUMU SAKLA-DIM..

HAY SÖYLE.. BU İYİ BİR EĞZER-SİZ OLDU BANA..

ARKASI VAR

ISTIRAP KASIRGASI

Yazan = Kemalettin Tuğcu

Aşk ve macera romanı: 17

Civelek kırıtı :

— Öyle ama onun kabahati yok. Seninle evleneceğimizi bilmiyor. Şimdi sen beni dinle.

— Hoy more yiyiyim senin dil-
lerini.

— Pis boğazlığı bırak da yanıma gel. Burada kimse yok. Güzel güzel konuşalım. İçeriden dolaş, çabuk ol e mi?

Bayram, gözleri kararak avlu kapısına saldırdı. Koşarak içeri girdi. Taşlığı geçip aralığa saptı. Mutfak kapısının önündeki dört, beş basamağı inip kapıya dayandı.

O kapıyı açarken Civelek Fatma, çoktan mutfak bahçe kapısını açmış, çıktıktan sonra arkasından çekmiş, sokak kapısına vararak caddeye çıkmış ve bir müddet hızlı yürüdükten sonra ağırlaşarak yoluna devam etmişti.

Bayram kaba ve beceriksiz elle-riyle kapının topuzunu bir zaman tersine çevirmeğe uğraştıktan sonra tesadüfen açarak geniş ve loş mutfak-
ğa girdi.

Mutfakta Civeleğin süründüğü baygın kokudan başka birşey kalmamıştı. Ocaklar soğuk, her taraf derlenip toplanmıştı.

Bayram nefes nefese etrafına baktıktan sonra sesini kısarak :

— Nereye saklanmışsın more? diye sordu.

Kendisine bir cevap veren olma-

dı. Fakat onun sesini açık bıraktığı iç kapıdan Ramazan duymuş, böyle koşmasında bir sebep olacağını akıl ederek hemen mutfak-
a girmişti.

Onun oraya gelişi Bayramı bir-
den şaşırttı. Sonra Civeleğin, onun hakkında söyledikleri aklına geldi. Gözlerini kan бүрүdü.

— More çık dışarda.

Üstüne üstüne gelerek böyle ba-
ğırması Ramazanı büsbütün şaşırttı :

— More ne söylersin arkadaşlık?

— More değilim ben senin kar-
daşın.

— Bre Bayram sen deli olmiş-
sin, yoksam var mı bir tarafında o
hangi bir hastalık.

— More sen gideceksin buradan,
yoksam patlattırtırayım gözünü.

— Neye patlattırtırtıracakmış-
sin more.

İki Arnavut burun buruna geldiler. Bayram etrafına bakınarak Civeleğin görünürlerde bulunmadığını kestirince haykırdı :

— More lâzım öpesin yengenin
elini. Değil yoksam ona sataşasın
yabancı kari gibi.

— More nerde o yenge kari? Gelmişik buraya barabar. Sen bekâr herif, ben de bekâr. Hani varsa senin yavuklu, sataşmam billâhim ben o kariya. Niçin var arada arkadaşlık.

— Beni dinliyesin more Reme-
zan, çıkıp gidesin buradan.

— Neden çıkacakmışım more?

— Çünkü lâzımdır efendim
ben konuşayım yengen kariyle.

— Hoy mor nerededir o yengem
kari. Yoksam kalfadır o hani pişirir aşları?

— Değildir o kakavan ihtiyar

— More sen gideceksin buradan! Yoksam patlattırtırayın gözünü!

kari more.

— Ya kimdir yengem kari be
kardaşlık? Bir hatun var, kılar na-
maz efendim durmadan, yoksam ol-
masın o?

— Değildir more o hatuncağız.

— Yoksam vardır o şeytan kız,
hani efendim siçirir da üfler tavan-
daki ışıkları?

— Değildir be kardaşlık o şey-
tan kız.

— Ya kim var bu damda olsun
sana kari, olsun bana yenge?

— More vardır bir kari, çağır-
mıştır beni burda, gel demistir efendim Bayram. Konuşalım seninle nasıl yaparız düğün. Hem demiş bana vardır efendim senin kardaşlığın Remezan, koymaz beni rahat. Yapmayasın bunu, çünkü ayıptır.

Ramazan biraz anlar gibi oldu. İçeriye aldığı genç ve güzel kadını arkadaşının kandırmış olmasından şüphelendi. Bayramı tepesinden bıyıklarına, oradan iri kunduralarına kadar süzdükten sonra sordu :

— More Remezan var bir yenge, sataşmam ben. Çünkü ayıp. Ama ki efendim sen de sataşmıyasın senin yengende.

— More nerde benim yenge?

— Efendim var bir kari gözleri pambuk tüylü kuzuların gözleri gibi kara. More vardır bir ağzı sanarsın-
kim efendim yemiştir ciyer, ama pişirmeden. More vardır bir elleri sanarsın yoğurttan yapılmış.

Bu tarif Bayramın da kafasını allak bullak etti. Gözlerini testekerek açarak :

— More koyar üstünde beyaz çiçekli fistan, o benim karımdır. Almışım ben onu yapıdan içerde. Ama kaybetmişim avluda. Bilmemişim nereye kaçmıştır. Demiyesin sakın o benim kari. Yoksam efendim patlattırtırayım gözünü.

— More demiyesin Remezan böyle lâfları. Çünkü beyaz fistanlı kari istemiştir olsun bana kari. Sarılmıştır benim bıyıklarda. Şimdi de çağırmıştır efendim, konuşalım burda.

— More kardaşlık almışım ben i-
çerde o kari. Kaçmıştır bana niçim evlensin.

İki arnavut aynı kadını peylediklerini anlamışlardı. Bir an için birbirlerine ne yapacaklarını düşündüler. Uzun müddet arkadaşsız kalmış, birbirlerinden başka can yoldaş göremediklerinden hakikaten kardaş gibi olmuş, bir gübrelikte yatmış, ellerine geçen bir somunu, bir baş soğanı paylaşıp birbirlerine ikram etmişlerdi. Ortalıktan el ayak çekildikten sonra, çeşme başlarında soyunarak birbirlerini tımar edercesine yıkamış, bayramdan bayrama, ellerine para geçmişe birbirlerine peynir şekeri ikram etmiş, sonra içlerinden hangisi bir yerde bir iş bulmuşsa, diğeri onun kazancına ortak olmuştu.

Bu aynı yapıda, aynı kiloda, aynı kafada iki arkadaş, belki de iki yarım akıllı şimdi tek bir noktoda tamamiyle ayrılıyorlardı.

Güzel bir kadın onların arasına nifak sokmuş, onların aralarını tamamiyle açmıştı. Fakat uzun yılların arkadaşlığı, birbirlerinde olan hakları onları hemen kapışmaktan alakoyuyordu.

Belki yarım saat birbirlerine acı acı baktılar. Daha harlı bulunan Bayram arkadaşını yola getirmek istedi :

— Remezan, söylemiyesin efendim bir daha bana kim beyaz fistanlı, pambuk tüylü kuzular gibi kara gözlü kari benimdir. Çünkü efendim çağırmıştır beni mutfakta, demistir bana senin kardaşlık sataşır bana. Saklanırım efendim.

Ramazan da başını sallayıp :

— Demiyesin efendim o kari için bir daha lâf. Çünkü ayıp. Yengendir o senin.

— More o kari senin yengendir.

Mutfakta bir insanın içine saklanabileceği gibi büyüklükte dolap, kıyı, bucak olmadığından, iki arkadaş gözleriyle etrafı arayıp kadının mutfaktan başka bir tarafa kaçmış olduğunu anladıktan sonra birbirlerine döndüler.

Bayram rakibine bir daha baktıktan sonra koşarak avluya çıktı. Ramazan da peşinden seyirtti. Çamaşırlık, kiler, odunluk gibi kapıları açıp birbirlerini ite kaka aradılar. Ortada kimseler yoktu.

Bayram merdiven basamağına oturdu. Suratını buruşturdu. Önce ağlama taklidi yaptı, sonradan sahiden gözlerinden yaşlar inneğe başladı :

— More koymuşsun içerde ateş. Yakmışsın karnımı efendim. More benimdir beyaz fistanlı, kuzu gözlü kari.

Ramazan da onun yanına oturdu. O da ağlamağa başladı :

— Ayıptır more diyesin yengene benim kari. Ben almışım efendim onu içerde.

— More anlamam ben çok lâkirdi. Yanmıştır benim göğsümde ateş billâhim. Demiyesin bana böyle aci lâf .Vardır efendim yukarıda bir kız. Alasın onu.

(Arkası var)

Katil Kim

Nakleden: Mustafa RONA

Polis hafiyesi, karşısındaki kerli ferli meclisi idare azalarına, gayet nazik bir tavırla şöyle dedi: — Sayın baylar, malûmunuz olduğu üzere, şurada bir cinayet işlendi. Hâdisenin üzerinden bir saat bile geçmiş değil. Meclisi idare reisi Mister Hofman, hademelerden biri tarafından telefona çağrıldı. Rivayete göre Vaşingtondan aranıyordu. Şimdiki halde direktör hakikaten Vaşingtondan telefonla mı istendi; yoksa meclisi idare salonundan çıkarılıp öldürülmek için mi çağrıldı, bilemiyoruz... Reis Bey, gidip te bir türlü gelmeyince, sizler sabırsızlandınız. Ve içinizden biri, kendisini aramaya gittiği vakit, biçareyi kanlar içinde yerde yatar bir halde buldu. Reis, bulunduğu sırada, bu salondan telefon kabinesine giden koridorda yatıyordu... Bütün bunlar gösteriyor, ki Mister Hofman, önceden hesaplanıp tasarlanmış bir suikaste kurban gitmiştir. Bana da bu cinayetin failini bulup adalete teslim etmek düşüyor...

Genç hafiye bir müddet düşündükten sonra devam etti:

— Anladığıma göre bugünkü meclisi idare içtimasında gayet mühim şeyler konuşup, kararlar aldınız ve bu kararlar, bazı endüstri sahalarını da zarara sokacak mahiyettedir. Binaenaleyh, cinayet sebebini bu istikametten takip etmenin doğru olacağı kanaatine varıyorum. Esasen alınan kararların hepiniz tarafından tasvip edilmediğini ve diğer endüstrilerdeki alâkaları dolayısıyla bu kararlara şiddetle itiraz edenlerin de aranızda bulunduğunu biliyorum. Bu itibarla sayın baylar, hâdisenin sür'atle aydınlanması için, sizlerin de tahkikata yardım etmenizi rica ederim.

Bu sözler, buz gibi soğuk bir sessizlikle karşılanmış, meclisi idare azasından hiç kimse itiraza cesaret edememişti. Fakat kerli ferli zevatın hepsinin yüzlerinde, hafiyenin, cinayetten ötürü kendilerinden şüphelenmesine karşı müthiş bir hiddet belirtisi görülmüyor da değildi. Ama, kim ne diyebilirdi?

Polis hafiyesi Bopp, Nev York'un en acar polis memurlarından biri olmakla maruftu ve eline aldığı iş, ne kadar halli güç bir nesne olursa olsun, muhakkak sonuna vardırdı. Tahkikat sırasında, karşısında gayet mühim kimseler, hattâ bizzat devlet adamları da bulunsa, umurlamadığı ve işini, bildiği gibi yürüttüğü de dillere destan hususiyetlerindendi.

Hafiye, binadaki odaları ve koridorları adamakıllı gözden geçirdikten sonra, kaatilin ancak meclisi idare içtimainın yapıldığı salondan çıkmış olabileceği neticesine varmıştı. Öte yandan, reisin öldürülmesi sırasında, içtimain da bitmiş

olduğu ve azanın pardesülerini giymiş, gitmeğe hazırlanmış bulunduğu bir odaya çekip isticvaba başladı. Bu sorgu sual, birkaç dakika sürüyordu, okadar. Sorgusu bitenler, tekrar içtima salonuna gönderilip bir iki dakika bekletiliyorlar ve salonun kapısında da iki polis memuru nöbet tutuyordu.

Bopp, bu sorguyu bitirdikten sonra yarım saat kadar şirket memurları ve hademeleriyle de kapandı. Bu sırada idare meclisi azası itiraza başladılarsa da hafiye:

— On dakikaya kadar kaatilden gayri hepiniz serbest kalacaksınız!

Diye ortalığı teskin etti.

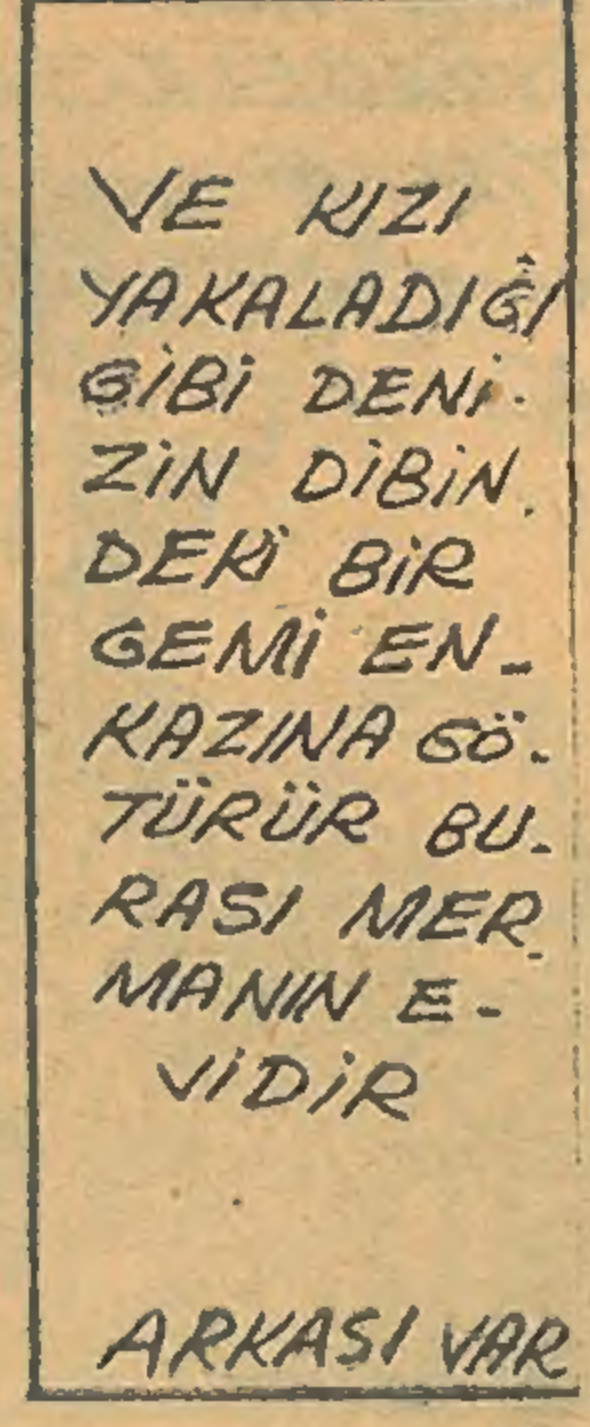
Ve yeniden idare meclisi azalarını teker teker sorgu odasına almaya başladı. Fakat buseferki, sadece on dakika sürdü. Beşinci veya al-

tıncıda, hafiye dışarı çıkıp seslendi: — Serbestsiniz baylar! Reis Mister Hofman'ın kaatili, Mister Follow'dur!.

O akşam müfettiş, âmirine, cinayetin failini nasıl bulduğunu şöyle anlattı:

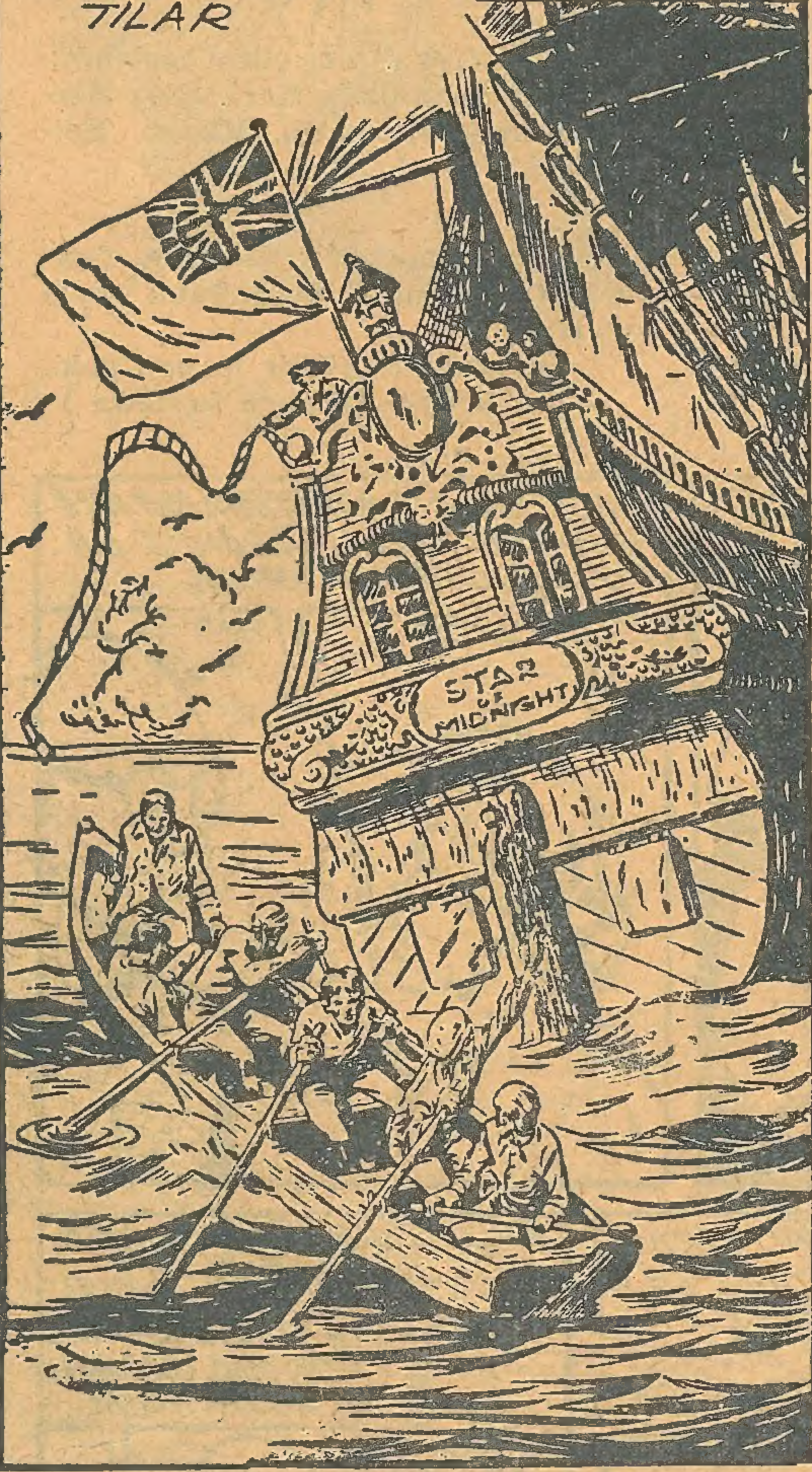
— Baktım ki hiçbir ip ucu yok. (Arkası 14 üncü sayfada)

KORSANLAR KRALI

№:12

SALIPA HEMEN GERİ DÖNDÜ.
GEMİDEN BİR İP MERDİVEN AT-
TILAR

KORSANLAR KRALINI,
HAPİSE ATILAR. DER-
HAL DERİN BİR UYKUYA
DALDI...

OO! BANA ARKA
DAŞ GELDİ.
HEY! SIZDI BİLE
HERHALDE
ÇOK YOR-
GUN.

DAHA SONRA

ADIM İZİDİR
CUMHURİ-
YETÇİYİM

KİMSİN?
SEN DE
ESİR Mİ-
SİN?

ŞİMDİYE KADAR HİÇ
CANIM SIKILMADI...
BURANIN FARELERİ
İNSANI İYİ EĞLENDİ-
RİYOR. HELE KU-
LAK İSİRDİKLARI
ZAMAN...

LONDRADA BİZİ
"SORGU"YA ÇEKE-
CEKLER. O GÜN-
LERİ GÖRMEKTEN
İSE ŞİMDİDE ÖTEKİ
DÜNYAYI BOYLAMAK
DAHA HAYIRLI.

KORSANLAR KRALI
KENDİNE GELDİK-
TEN SONRA KENDİ
GİYARALANIP ESİR
EDİLEN KRAL ALEYH-
TARI ARKADAŞLARI
İLE KONUŞTU

ESİRLERİN ARASINDA UFAK
BİR ÇOCUK VARDI.

KAC YAŞIN-
DASIN YAV.
RUM

ONİKİ YA-
ŞINDAYIM
KOMUTA
NIM.

FRANSADA
NE İŞ GÖ-
RÜRDÜN SEN
BAKAYIM?

VALMY'DE
Kİ ALTIN-
CI BÖLÜ-
GÜN MİZİ.
KA TAKIMIN
DAYDIM.

SENİN GİBİ KAH-
RAMAN ÇOCUK-
LARI OLDUKÇA
MEMLEKETİ-
MİZ HEP
YÜKSELECEK
TİR.

SUSUN!
AYAK
SESLERİ
JAR.
GELİYOR
LAR.

YÜREĞİNİ-
Zİ SIKI
TUTUN..
ÜRKMEYİN
ÇOCUKLAR.

SİZ, CUMHURİYET
ORDUSUNDA YÜZBA-
ŞI MIYDINIZ? SİZ-
DEN BİR (BİR CASUS-
İSTEĞİ- LUK İŞİ
MİZ MI TEKLİF
JAR EDECEKSİ-
NİZ?)

"KALE"
Yİ MUHA-
FAZA EDEN
TABYALAR
NEREDE

CASUS-
LARI.
NİZ
SİZ
BİLDİR-
MEDİLER
Mİ?

KATİL KİM?

(13 üncü sayfadan devam)

Nihayet heriflerin pardesülerini bir
kolağan ettim ve kaatili yakaladım!

— Nasıl?

— Hepsini tekrardan sorguya
çektim. Her gelene: « Maktulün e-
linde sizin pardesünün düğmesi bu-
lundu! » diyordum. Halbuki mak-
tulün elinde ne düğme bulmuştum,
ne de bir şey!

— Anlıyamadım!

— Halbuki pek basit şey! Hep-
sinin pardesülerinden birer düğme
kopartmıştım. Cinayetle alâkası ol-
mıyanlar, kendi düğmelerinin mak-
tulün elinde bulunmasına imkân o-
lamıyacığını söylüyorlardı.. Fakat
kaatil Follov, ben düğmeden bahse-
der etmez, sapsarı kesildi!.. Derhal
yakaladım herifi.. Zaten itiraf da
etti!

ÖRÜMCEK AĞI

(4 üncü sayfadan devam)

— Genç bayın gelmesindenberi
köşke bayandan ve doktordan baş-
ka kimse gelmedi, diye tekrarladı.

Dallas, binbaşuya döndü:

— Bir kere senin yarana bak-
mam lâzım. Birinci kata çıkalım da
bekçiye su kaynatmasını tenbih e-
deyim.

Üçü birden bir odaya çıktılarsa
da Maksın mutfağı tahini köşkte
olduğu için oraya yöneldi. Adam gi-
dince Dallas bekçiyle konuştukları-
nı Hartigana hulâsa etti. Çünkü
binbaşı bu konuşmadan bir tek ke-
lime bile anlamamıştı. Hartigan, ar-
kadaşının hikâyesi bitince:

— Cimminin başında yün bir
bere vardı, dedi. Zaten durumunu
da hayli garip buldum. Hattâ bir
ara kendisini sarhoş bile sandım.
Sakın bu kazadan sonra hâtırasını
kaybetmiş olmasın!

Arkadaşı homurdandı:

— Canım kazaya fîlân uğradığı
vok biçarenin.. Ben'im aklıma ne ge-
liyor biliyor musun hazret? Onun
da kafasına, Helga kahvehanesinde
Japonun başına ektikleri gibi bir
sille ekmiş olacaklar.

Hartigan:

— Yok canım! dedi.

Dallas devam etti:

— Öyle sanıyorum ki, Aksak Ba-
cakla adamları Feynin ne gibi bir
vazife ile Almanyaya gelmiş oldu-
ğunu Lizelotteden öğrenmişlerdir.
Sonra randevu yerini değiştirdiler;
vapura, Akavaya sahte bir mektup
gönderdiler; daha sonra da Akava
tarafından Ceymise telefon ederek
zavallıyı o kahvehaneye çektiler. O-
raya gelince, ikisini de birbiri arka-
sına bayılttılar.

Binbaşı kaşlarını çatı.

— Peki ama Ceymis Feyni ne-
den oraya çekeceklerdi? Vesikalar
Akavan'ın yanında değil miydi? E-
ğer Feyne, aldığı mektuptan bah-
sederse, onun şüphesini ayaklandıır-
maz mıydı?

— İyi ama Aksak Bacak, Ame-
rikalıyı el altında bulundurmak ist-
tiyordu. Polis Aksak Bacak'ı arıyor-
du ve Grund plânlarla beraber Al-
manyadan çıkmadan önce Feyn ta-
rafından polise şikâyet edilmek de
istemezdi.

— Öyleyse herif neden ikisini de
öldürtmedi?

Dallas:

— Zannımca ikisini de öldürtmek
istememiştir. Fakat Asyalıların ka-
fatasları bazan pek kuvvetsiz olu-
yor. Üstelik Japonun başına vuran
adam da biraz sertçe davranıyorsa..

(Arkası var)

GİZLİ VAZİFE !..

ALEN VOLT'LA VİLLASINA GİTTİLER.

NE GÜZEL EĞLENİYOR. DUK ARKA DAŞLAR-LA.. BEN DE KO-RUDA SÖYLE BİR DOLAŞA-YIM DEMİŞ-TİM.

ÖLÜ ÇUKURUNDA ZAVALLI POL KOKU, KORKU VE HEYECANDAN NEREDEYSE BAYILMAK ÜZEREYDİ.

BURADA BİRAZ DAHA KALIRSAN SAHİDEN ÖLECEĞİM.

VOLFUN EVİNİN KAPI-SINDA..

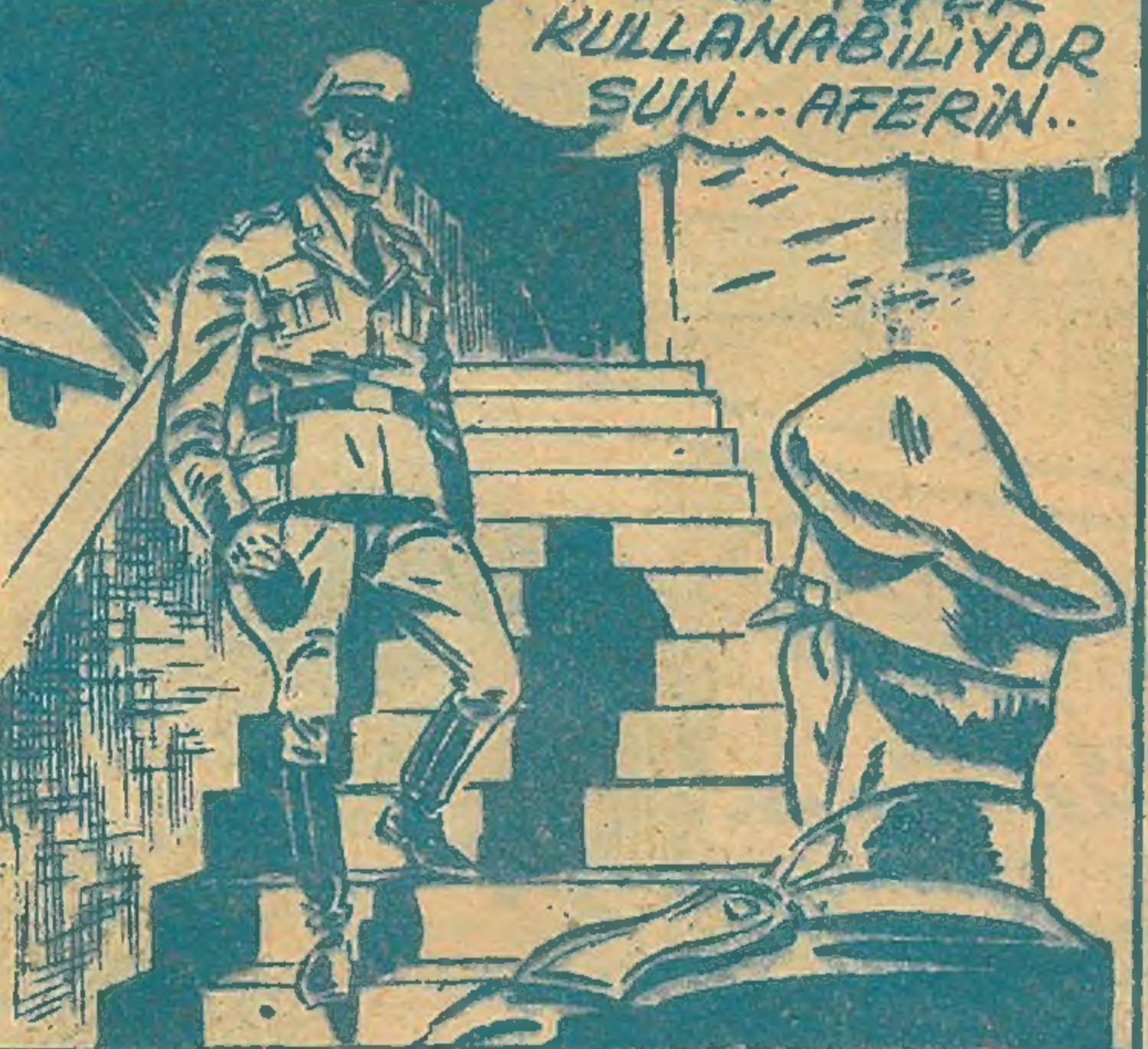
TEGMENİM, DEMİNKİ HADİSE BELKİ BİZİMLERİ HUYLAN. DİRNIŞLAR. ORTALI Ğİ BİR KOLACAN EDEYİM.

ÇOK MERAKLANMA YEDİRDİĞİMİZ YEMEK LERLE İSYAN DEĞİL KILLARINI BİLE LÜZUM KIPARDATA. GÖRÜRSEM MAZLAR. MAKİNELİ TÜ-FEĞİ KULLANA BİLİR MİYİM ?

VOLF OMUZLARINI OHHD! SİLKTİ. GÖRDÜ DEMEK MA-KİNELİ TÜFEK KULLANABİLİYOR SUN...AFERİN..

ALEN VOLTAN AYRILINCA DOĞRU ÖLÜ ÇUKURUNUN BAŞINA GİTTİ.

POL! BEN SİHİRBAZ DE-ĞİLİM.. SEN DE SAHİDEN ÖLÜ DEĞİLSİN. AMA...EY POL KALK DERSEM KALKARSA DEĞİL Mİ ?

SUS.. HİÇ SORMA.. KALK.. ERKERSİN BE.. DİP TARAFTAN ÇIK.. ÖNÜNE GELEN KEÇİ YOLUNU TAKİP ET.. O YOL SENİ ORMANA GÖTÜRÜR. ORADA BİR KULÜBE GÖRECEKSİN.. GİR İÇİNE SAK-LAN..

FRANZ? BEN BU İŞ-TEN BİRŞEY ANLAMIYO-RUM.

PERİ SONRA NE OLA-CAK? BEKLİYECEKSİN.. BİR ARABACI GE-LECEK.. ARABASI SAMAN DOLU.. SANA KÖYLÜ ELBİ-SELERİ GETİRE-CEK..

BU YAPTIĞI-NIZ İYİLİKLE-Rİ HİÇ UNUTA-MIYACAĞIM. YALNIZ KARIM OLMADAN BEN BİR YERE GİT-MEM

KULÜBE DE BER-LE.. ROZİN GELE-CEK..

PERİ SEN KİMSİN? DOĞRUYU SÖYLESE-NE..

BUNU BİLME-MEN DAHA İYİ.. KAÇIN.. TANRI YARDIMCINIZ OLSUN..

NİHAyet ALENLE MİŞELİN BAŞBAŞA KALABİLDİLER.

POL KURTULDU. AMA RO-ZİNSİZ BİR YERE GİDEMİYE-CEĞİNİ SÖYLÜYÖR

ROZİN HAPİSTE BİLİYOR SUN.. ÇOK SAKİN.. ONU BİR KORUYAN OLDUĞUNA İNA-NIYOR.

ALLAH CÜMLEMİZİN YAR-DIMCISI OLSUN.. ODASI-NIN ANAHTARI (BENDE! KİMDE PERİ

KADINLARIN EN ÇOK KORK-TUĞU KADIN GARDİYAN KİM?

KATE Dİ-YE YİRMİ YAŞINDA BİR KIZ.. TAŞ KALPLI YILAN GİBİ BİR SEY..

BENİ DİNLE MİŞELİN.. ROZİN YARINA KADAR POLA KAVUŞMALI ZAVALLI KIZ GEBE.. NE BAHASINA OLUR.. SA OLSUN KURTUL-MALI.. BİR FIKRIM VAR.

ERTESİ GÜN MİŞELİN ESİRLERİ GÖZDEN GEÇİRDİ. ZAYİF VE HASTALIKLI OLANLAR "HAS-TANE"YE GÖNDERİLİYOR VE KENDİLERİNDEKİ BİR DAMA HA-BER ALINMIYORDU. BU YÜZDEN HERKES DİNDİK DURUYORDU.

ARKASI VAR

İKİ AŞK ARASINDA

MİRMA, ÖGECE BABASINI BEKLER. KAPIDA OTOMOBİLİN DURDUĞUNU GÖRÜNCE PENÇEREYE KOŞAR. AY IŞIĞINDA LORENNAYI, BABASININ KOLLARI ARASINDA GÖRÜR.

OO..! ARTIK BU FAZLA.

MİRMA ÇOK ÜZGÜNDÜR. OAFACAN KIZLA BABASININ SONLARINI VAHİM GÖRMEKTEDİR. BUH-RANLI ANLARINDA İRİDENİN ODASINA GİDİP ONDAN YARDIM İSTİYOR.

OKIZI EVE DAVET ETMEKLE İYİ ETMEDİĞİMİ BİLİYORUM. AMA ŞİMDİ BABAMI KURTARMAK LAZIM. BANA YARDIM EDİN İRİDE..

BEN NE YAPABİLİRİM Kİ? ONUNLA BOY ÖLÇÜSEMEM Kİ.

BABA BİZİ GECELERİ SOKAĞA ÇIKARMAMAN AVİP DOĞRUSU. İRİDE İLE BEN, BİZİ MEMNUN ETMENİ BEKLİYORUZ..

PEKİ YARIN AKŞAM SERBESTİM. SİZE KAVAKYELİK ETMEK FEDAKÂRLIĞINA KATLANACAM.

İKİ KADIN BİRPLÂN HAZIRLAMISLARDIR.

BÖYLE İLK ENGEL KARŞISINDA MÜCADELE ETMEDEN AŞKINI FEDA EDEN SEİNİN GİBİ BİR KADIN DAHA TASAVVUR EDEMEM. BEN AŞIK OLSAYDIM HİÇ BİR ŞEYDEN KORKMAZDIM.

EYET.. GERİ'Yİ KURTARMAK LAZIM.

İRİ DE, SU GÖZLÜKLERİNİDE ÇIKARIRSAN. DÜNYANIN EN GÜZEL KADINI OLACAKSIN. SAYET O GÜZEL KIZI ALT ETMEĞE MUVAFFAK OLMAYANSA, BABAMIN BİR KÖR OLDÜĞÜNÜ ANLIYACAM.

GERİ FRAK GİY-MİŞ OLDUĞU HALDE SALONDA BEKLEMEDİR. MİRMA İÇERİ GİRER.

BABA İLKDEFA BİR GENÇ BENİ BU AKŞAM DAVET ETTİ. O KADAR HELECANLANDIMKİ RED EDEMEDİM.

HAYDİ! HAZIRMISINIZ?

MİRMA, ERTESİ GÜNÜ İRİDEYİ BERBERE GÖTÜRÜP GÜZEL BİR SAÇTUALETİ YAPTIRIR. SİYAH KADIFEDEN AKIK BİRTUALET GİYDİRİP, GÜZEL BİR MAKYAT YAPTIRIR.

ARKASI VAR!